

Öykü

Merhum Emrecan Doğan Anısına

Emrecan Doğan

Sahir
Yayımları

Merhum
Emrecañ Doğan
Anısına

Emrecañ Doğan

Sahir

Merhum Emrecañ Doğan Anısına

Abdullah Emre Aladağ

Sahir Yayınları

Dijital Yayıncılık Dizisi: 1. Kitap

Dizgi: Abdullah Emre Aladağ

Kapak Tasarımı: Emrecañ Doğan

Editör: Abdullah Emre Aladağ

Sahir

İçindekiler

Köle.....	6
İntihar Parkı.....	10
Televizyondayım.....	15
Merhum Emrecan Doğan Anısına.....	32
Sıkılmanın Doğası Üzerine.....	39
Göge Bakma Evi.....	49
Güneş Aralığı Sokağı.....	58
Puansu.....	62
Düşüştürücü.....	66

Sahir

Köle

Gezeğenin atmosferik yapısından dolayı rengi mavi görünen Güneş'in ışınları bu soğuk görünümlü renginin insanda uyandırdığı intibainin aksine Mars'ın kızıl toprağını ısıtırken, Roma İmparatorluğu döneminde inşa edilen kolezyumlara benzer kırmızı madenden örülmüş bir yapının içerisinde binlerce insan aynı anda "Hurra!" çekiyordu. Kulağa anlamsız bir ses öbeği gibi gelen bu gürültülü tezahüratın tek nedeni daire şeklinde inşa edilip, ortası boş bırakılan kolezyumda bir dövüş yapılıyor oluşuydu. Sözü geçen orta yerin zeminine beton ya da kaldırım taşı dökülmeden toprak olarak bırakılmıştı. Yüzyıllar önce ana gezegen Dünya'nın iletişim kanalları bilinmez bir nedenle ve ani bir şekilde kapanınca, yeni kurulmuş basit bir koloni olan Mars yerleşimi zaman içerisinde çığırından çıktı.

Bir yandan dünyalaştırmanın en ileri boyutlarını içeren son teknolojinin nimetleri uzanırken, öte yandaysa barbar kavimlerde bile pek nadir görülebilecek cinsten korkunç ve kanlı eylemler vuku buluyordu. Geniş ve uzun süreli bir karmaşa döneminde herkes eğlencesine bakıyor, kimse sıkıntıya ya da insanı rahatsız edebilecek herhangi bir duyguya tahammül edemiyordu. Zenginin her geçen gün zengin olduğu, fakirlerinse her geçen gün daha da fakirleştiği bir ortamda herkes doğuştan gelen rolünü kabullenerek, doğumla başladıkları yaşamlarını sonlandıracak huzurlu ölümü sessizce bekliyordu.

İşte vahşetin çağrısının duyulduğu bu arenada duran iki kişiden biri de bizim kahramanımızdı. Mike Akkaya isimli bu delikanlı ortalama bir vücuda sahipti. Dövüşmek için yaratılmamış ya da dövüşmek için ha-

zırlanmamış bir vücuttu bu. Mike'ın babası Türk, annesi bir İngiliz'di ve babası tam manasıyla bir İngiliz hayranıydı. Adamın Türk olmakla pek bir bağlantısı bulunmamakla birlikte, genetik kökenlerini de değiştiremiyordu. Mike'ın durumu da böyleydi, vücudu Türk'e özgü bir ortalamaya sahipti. Mars'ın kızıl, kıraç topraklarında milletlerin önemi yoktu, ailelerin de. Mike aslında Dünya'da tanınmış iyi bir aileye sahipti ama Dünya ile iletişimi kopan bir Mars kolonisinde sıkıştığında tarih öncesi barbarlardan da bir farkı kalmamıştı. Vücudunun üzerinde dağınık zırh parçalarıyla kolezyumda ayakta durmaya çalışıyordu.

Burada tek geçerli dava hayatta kalmaktı. Kendisinin arkasında kalan duvardan elektronik bir mızrak alarak savunmak için tuttu. Dövüş yeni başlıyordu, mızrak iş görürdü. Şeklen bir mızrak olsa da karşısındakinin göğsünü deşmekte falan kullanılamayan bu alet, dokunduğu tene sadece elektrik veriyordu ki bu kadarı da yeterliydi. Zaten arenadaki dövüşün amacı yenilenin dövüşte ölmesi değildi, yenilenin yenen tarafından bir cezayla yaşam puanlarının hiç edilmesi idi.

Yaşam puanı, Marsta daha nitelikli bir yaşam için kesinlikle elinizde bulundurmanız gereken şeydi. Gladyatör oyunlarının bir amacı da buydu, o sadece yaşam puanı arttırmanın araçlarından birisi olarak Mike gibi insanları cezbediyordu. Kolay yoldan yaşam puanı kazanabileceğiniz pek fazla iş yoktu. Her iş az ya da çok emek istiyor, hayatınızı tehdit ediyorken siz durup aralarından en az tehlikelisini ve en kolayını seçmek durumundaydınız. Puan kazandıkça bunlar sizin dijital hanenize işleniyor ve resmî makamlarca tanınıyordu. Statü atlamanızı da sağlıyordu. Şu an bu arenada dövüşçü olarak yer alan adamlardan ya da kadınlardan çoğu iş insanı, akademisyen veya sanatçıydı. Hepsinin de tek amacı daha iyi bir statü için bolca yaşam puanı kazanmaktı. Mike bu bakımdan belki de aralarında en züğürdü sayılabilirdi, o aylaktı.

Karşısındaki rakibin kızıl çamur içinde kalan suratıyla kendisine koştuğunu görünce, Mike mızrağını ileriye doğru uzattı. Adamın elleri çıplaktı ama ne zaman nereden silah çıkabileceği belli olmazdı. Adamın her yanı toprak olmuştu. Mike üzerine gelen adamın yolundan son anda çekilip kendini yere atınca seyircilerden coşkulu tezahüratlar yükseldi. Rakibiyse zaman kaybetmeden üzerine doğru atılarak dümenini ona doğru kırdı. Adamın ağırlığı nereden bakılırsa bakılsın bir 150 kilo varken, Mike en fazla bunun yarısını biraz geçebiliyordu. Adam bir yük çuvalı gibi üzerine binerken, ucunu ona doğru çevirmeyi unutan Mike mızrağı kendi enince tutuyordu. Şimdi elektronik mızrak kendisiyle rakibi arasındaydı ve muhtemelen ağırlığa çok dayanamayacaktı. Beklendiği gibi de oldu ve adamlar arasında duran mızrak keskin bir çıtırdama sesiyle birlikte ortadan ikiye ayrıldı. Üstündeki adamı iki ayağıyla karnına yüklenerek başından attı. Adam sırtüstü düşerken bunu fırsat bilerek sol tarafına düşen mızrağın sivri ucunu yerden seri bir şekilde alarak boğazına bastırdı. İri yarı adam birkaç dakika Mike'ın altında kendini kurtarmak için debelense de Mike dengede durabilmek için bütün kuvvetiyle gayret gösteriyordu. Nihayetinde bu gayret bir işe yaramadı ve alttaki insan azmanı Mike'ı kendi silahıyla vurup, az önce kendisine yapıldığı gibi iki ayağıyla adamın karnına yüklenip üzerinden attı. Şimdi yerde yatan Mike'dı ve yarım mızrağı yere düşmüştü. Adam silaha ihtiyaç duymadan kendisini Mike'ın üzerine bıraktı. Yüz elli kiloluk birden üstünde bulan Mike boğulacak gibi olurken sol elini yumruk biçiminde havaya kaldırıp pes ettiğini hem rakibine hem de kolezyumun tribünlerinde oturan Mars yerleşimcilerine duyurdu.

“Ve rakibi pes ediyor! Zafer Toraman'ın!”

Adam zaferin tatlı rahatlığıyla rakibin üstünden kalkıp tribünlere dönerek sevincini gösteriyordu. İşte o zaman yatıp kaldığı yerde Mike derin bir nefes alarak rahatladı. Bu oyunlarda ölüm yoktu ama az önce neredeyse öleceğini sanmıştı. O an artık yeni ve düzenli geliri olan bir iş bulmasının zamanının geldiğini düşündü.

Sessiz ve sakin bir hâlde ayağa kalkıp kolezyumu daire şeklinde çepe-çevre saran tribünlere bakarak başını eğdi ve kolezyumun dövuş arena-sına bakan dijital tablosunda yaşam puanına baktı. Yarı yarıya gitmişti. “Evet, kesinlikle yeni bir iş bulmalıyım!” diye bağırdı etrafın gürültüsünü bastırmak istercesine, sanki tribündekiler onu dinlesin istiyordu. O sırada kendisini nakavt eden, yüz elli kiloluk Toraman lakaplı rakibi hâlâ düştüğü yerde duran yarım kalmış kırık mızrağı yerden alıp havaya kaldırdı. Yüzünde zaferin terli pırıltısı duruyordu. Tribünler adeta ayağa kalkarak “Hurra!” çekerken Mike yenilginin ve yarılanan yaşam puanlarının acısını duyarak başı eğik bir biçimde arenanın çıkış kapısına yöneldi.

İntihar Parkı

“Aslında daha tam karar veremedim.”

Kararsızdı. Henüz 18 yaşındaydı. Çabuk karar alıp, aldığı karardan da çabuk vazgeçen bir kızdı Elif. Karşısındaki Bilinçli Ölüm Makinesi de bu konuda bir soru yöneltince yanıtı yine *kararsızlık* olmuştu.

Makine bu kararsızlığın kendi amacının yararına olduğunu hissederek bunu kullanmak istedi. Bilinçli Ölüm Makineleri parklara koyulmuş basit yemlerdi. İnsanlara bu makineleri kullanarak yaşamlarına kendi istekleriyle son verebilecekleri, duygusal sorunlar yaşayanların da bunu yapabileceği söylenmişti ama bu koca bir yalandı. Buraya gelip makineden ölüm dileyen herkes bu korkunç fıkirden vazgeçmiş ya da psikolog randevusu almış şekilde çıkıyordu. Makinenin amacı buydu, onun parka konulma amacı da buydu. Ağaçların, mavi göğün ve kuş cıvıltılarının içinde olumsuz düşünmek zordu. En azından anlık olarak. Zaten makine ikna edemeyeceği kadar ağır sorunlar karşısında psikologa topu atıyordu.

Elif'i ise bu parka ve makineye yönelten acısız bir şekilde ölme isteğiydi. Aslında ölmekten korkuyordu Elif ama bu çıkmazlara da katlanamayacağını biliyordu. Bir ay sonra Ulusal Sınav vardı ve o daha hazırlanamamıştı. Doğru düzgün bir hazırlığı yoktu, kesinlikle sınavı kazanamazdı. Yine de hayat güzeldi işte, kolaylıkla kıyılamıyordu cana. Biraz daha düşündü. Başını eğip, gözlerini ayaklarına dikti. Yüzüne doğru düşen kestane rengi saçlarını kulağının arkasına doğru itti. Saçlarının yüzüne değmesine dayanamıyordu. Tekrar makineye baktı.

“Sınavı kaybedeceğim. Ailem benden çok umutlu, kesinlikle kazanmalıyım. Ama kazanamam. Çünkü oturup da düzenli çalışmadım.

Hiç şansım yok.”

Büyük bir umutsuzlukla makineye baktı.

“Yine de bir ayda elinden geleni yapabilirsin. Tamam, belki çok iyi bir yer kazanamazsın ama bildiklerin ve çalışarak onlara kattıklarıyla bir yerleri kazanıp vicdan azabını azaltabilirsin.”

Elif makineye bakarak hafifçe gülümsedi. Bilinçli Ölüm makinelerinin yapılma nedeni buydu. Sadece ölümü acısız bir hâle getirmeye yaramıyor, aynı zamanda insanları intihar niyetinden vazgeçirmeye de uğraşıyordu. Empatik devrelere sahipti. Bu devreler sayesinde tıpkı elinizle dokunduğunuzda sizi görüp de hareket etmeye başlayan peçete makineleri gibi, bilinçli ölüm makineleri de vücudunuzun ağırlıklı kimyasal değişimlerini ve hormonlarını gözlemleyerek sizlere uygun cevaplar veriyor, sizi niyetinizden vazgeçirmeye uğraşıyordu. Elif ise kararsızdı. Aslında buraya niye geldiğini sorgulamaya çoktan başlamıştı.

Meslek lisesinde ulusal sınav için gereken altyapı verilmiyordu. Bunun için liseyi suçlayamazdı çünkü lisenin amacı üniversiteye gerek kalmadan insanları meslek sahibi yapmaktı. Bu amaca uymayan kendisiydi. Üniversite okumak istiyordu ama gençliğin verdiği yaşama arzusu ve gafletle sadece eğlencesine bakıp kasvetli kitaplara gömülmemişti. Ulusal sınav kasvetli kitaplara gömülmeği ister ve gerektirirdi. Annesi de babası da ayrı ayrı umut bağlamıştı. Annesi hep bir sanatçı olmak istemişti, bu yüzden ondan güzel sanatlar üniversitesini kazanmasını bek-

liyordu. Babası ise bir mühendis olmasını.

“Hangi dalda olduğu fark etmez,” diyordu babası keyifli keyifli, sigara-larından birisini yakıp dumanını üflerken. “Mühendis oldun mu sırtın yere gelmez. İster elektrik-elektronik mühendisi ol ister kimya. Yeter ki mühendis ol. Gerisi kolay.”

Gençliğinin baharını sınava vermeye gocunurken şimdi ölüme vermek... İşte bu, üzerinde gerçekten de uzun uzun düşünülmesi gereken bir karardı. Makineden birden hüzünlü bir ses yükseldi ve şarkıya başladı.

“Yağmurlu yolları sırtladım ben.”

Elif soru soran gözlerle makineye bakarken sanki onun bu bakışını görmüş gibi makineden cevap geldi.

“Ruh hâline uygun bir şarkı seçtim. Kararını düşünürken iyi gelecektir.” Neşeli ve yapay bir ses tonuyla da ekledi. “İtiraz istemem.”

Elif sıkıntı içinde, gözlerinin önüne gelen saç tutamlarını geriye itti.

“Aslında ben popüler şarkıları sevmem. Bu aralar çok moda olan bir son dönem parçası bu.”

Şarkı durdu ve onun yerine neşeli yapay ses parkta çın çın çınladı.

“Peki. Ne tür müziklerden hoşlandığını belirtirsen beğenine uygun bir şarkı bulabilirim. Algoritmamda 1890 yılından beri kaydedilmiş bütün parçalar yüklüdür. Lütfen şarkı adı belirtin.”

Elif yine kararsız kaldı.

“Şey..? Barış Manço’dan Lahburger şarkısı var mı?”

Makine birkaç saniyeliğine sessizleşti. Sonra müzik duyulmaya başladı. Yükseldi yükseldi ve alçalınca Barış Manço’nun sesi duyuldu. Kızın duygu durumu biraz olsun yumuşayınca dudakları yukarı doğru kıvrılarak gülümsedi. Etrafına baktı, hiç kimse yoktu. Makineyle baş başaydı.

“Biraz daha mutlu olduğunuzu varsayıyorum.”

Kızın suratı düştü, makinenin sesini duyduğunda buraya niçin geldiğini birden hatırlayıverdi. Makine bunu algılayarak araya girmek için hamle yapıp kızın konuşmasına izin vermedi.

“Müziğin bitmesine iki dakikadan az bir zaman kaldı. Yeni bir şarkı önerebilirim.”

“Bilmem ki...” Sesi hırıltılı çıkıyordu. Gerçekten de tereddütte kalmıştı.

“Merak etmeyin. Sıradaki müzik Boney M-Rasputin. Hareketli bir parça.”

Lahburger şarkısı bitince aralıksız bir şekilde Rasputin çalmaya başlayınca aklı giderek ilk geldiğindeki intihar fikrinden uzaklaştı. Makinenin istediği de tam olarak buydu.

“Bir de film önermek istiyorum,” diye çınladı neşeli ve yapay ses.

“Kazablanka. Siyah beyaz ve romantik bir film. Ne fazla duygusal ne de fazla eğlenceli. İkisinin de ortasında, güzel ve romantik bir film. Kabul mü?”

“Olur,” dedi, genç kız. Şimdi genç vücudu makinenin karşısında nazlı nazlı salınıyordu. Çok keyifli değildi ama gülümsüyordu.

“O zaman evinize gidin ve izleyin. Yarın hava güneşli olacak ve sizin için psikolog randevusu ayarladım. Merak etmeyin, tamamen Sağlık Bakanlığının ücretsiz bir seansı. İyi ve mutlu günler.”

Rasputin çalmaya devam ederken Elif, makineden ve parktan uzaklaştı. Giderken buraya geldiği hâinden çok uzak bir kafadaydı.

Televizyondayım

Bir adam, televizyonunu açıyordu. Sevdiğin'de uzun süredir yağmayan yağmur bu gece bardaktan boşanırcasına aniden bastırmıştı. Kimi aileler çocuklarıyla sokağa çıkıp, o sert yağmurun altında, sıvı dondurma fişeklerini kullanarak düşen damlacıkları dondurup ya tadına bakıyor ya da üst üste koyup “yağmur kulesi” inşa ediyorlardı. Sonra da sırf eğlencesine bir tekmeyle o kuleleri yıkıp, yolları ıslatıyorlardı. Yağmur damlasının tadına bakarken üzerine çikolata sosu ya da krem şanti döken de vardı.

Televizyonu açan adam, televizyon odasından çıkıp mutfığa yönelirken haftalardır merakla beklediği programın açılış müziğini ve jeneriğini duydu, sunucu kısa süren jenerikten sonra ekrana geldi. Mutfakta yemeğini hazırlarken ses olsun diye açmıştı aslında ama haftalardır programa dair bir merakı da vardı. Bu programda AR teknolojisi kullanılacağı ve seyircilerden birisinin de programa anı anına dâhil olabileceği herkese duyurulmuştu. Nasıl olacağını bilmediğinden merak ediyordu. Kulağına içeriden sunucunun neşe dolu sesi geldi.

“Merhaba, sayın seyirciler! **Bir Ares Adıgüzel ile Bana Katıl** programına daha hoş geldiniz!”

Ses kurumlarından sahte insan kahkahaları, dört bir yanı grinin tonlarınca boyanmış ruhsuz stüdyoda yankılandı.

“Biliyorum, biliyorum. Bu ilk yayınımız. Sadece şaka yapmak istemiştik ve görünüşe göre birkaç mutlu kahkaha duymayı başardım. Evet,

şimdi hepinizin bildiği gibi programımız yeni bir format üzerine geliştirildi. Bu format sayesinde sizler de programımızın bir parçası olabilirsiniz.

Nasıl mı? Çok kolay.

Sizler hiçbir şey yapmayacaksınız. Arka planda çalışan teknik ekibimiz yapacak. Televizyonlarda reyting cihazlarının bulunduğunu herkes biliyor değil mi millet?”

Stüdyoda “Evet” haykırıları birden yükselerek yeri göğü inletti.

“En azından 1000 kişi falan olmalı.” diye düşündü televizyonu mutfaktan dinleyen Boran. Mutfakta canı çektiği için dışarıdan aldığı hazır, tereyağlı tostunu makineye koyuyordu. Geriye sadece tostun üzerine az miktarda sürülmüş soğuk tereyağının pişerken çıkan cızırtısını dinlemek kalıyordu. Eski tip tost makineleri kendisine o kadar uzakta değildi ama çocukluğunda kalmıştı ve şimdilerde o makinelerden üreten şirketler de yoktu. Hoş, artık hazır tereyağlı tost yerine gerçek bir tost yapacak kimsesi de kalmamıştı. Kendisi de, kendisi için o zahmete giremezdi.

Televizyondaki adam sırtıırken ellerini havaya kaldırıp stüdyodakilere sessiz olmalarını işaret ediyordu.

“Bildiğinizi biliyorum, arkadaşlar. Sistem şu; kamera arkasındaki bir avuç inekten oluşan teknik ekibim reyting cihazlarının verilerine anlık ulaşılan Türk Reyting Kurumuna bağlanacak ve programımızı izleyen hanelerin kimler olduğunu görebilecekleri bir dosyayı bize göndermelerini isteyecekler. Ve biz de onların arasından, seyircilerimizden, çekiliş

yaparak birini buraya AR teknolojisiyle, (ar)amıza, alacağız!
Şimdi bekliyoruz!”

Sunucu ekrana karşı boş boş gülümserken, gereksiz bir gerilim müziği girmişti. O kısa, gerilimli ara da Boran, çayını da alarak koltuğuna kurulmuştu. Koltuğun bir ucunda telefonu vardı ama bu gece telefonuna bakmak istemiyordu. Bir kereliğine göz atmak için bile olsa eline alırsa bırakamayacağını biliyordu. Hem kendine iradesini kanıtlamak hem de bir günlüğüne teknoloji denilen illetten uzak kalabilmek istiyordu. Bu yüzden telefondan uzağa oturmayı tercih ederek koltuğun diğer ucuna adeta tünedi.

Televizyondaki gereksiz gerilim müziği hâlâ devam ediyordu. Tosttan bir yudum alarak tadına baktı. Her zamanki gibi tatsız tuzsuzdu. Yapaylık ağzını dolduruyordu, içindeki sucuğa benzer ama sucuk olmayan nesnenin garip tadını alabiliyor, çiğnedikçe dişlerinin arasında lastik gibi uzadıkça uzuyordu. Yine de elinde bu tosttan daha iyisi yoktu, o yüzden ikinci bir ısırık daha alırken tereddüt etmedi. En azından boğazından geçmesini kolaylaştırmak için çayından da bir yudum aldı. Çayın doğası gereği ıslak olmasını beklersiniz ama bu çay oldukça kuruyu ve yapraklar resmen boğazında takılıp kalıyordu. Ucuz olsun diye aldığı poşetin yaprak taneleri çiğ kalıyordu. Zift gibiydi.

“Karnımı doyurabilmek bile bir eziyet olmuş!” diye mırıldandı üçüncü ısırığı tostundan alırken.

Televizyondaki gerilim müziği durmadan yükselmeye devam ediyordu.

Yazarlık hayalleri de batmıştı. Zaten ne düşünüyordu ki? Yazarlık ya-

parak geçinebilmek. Türkiye'de imkânsız, ne zaman bir şeyler kazanabileceği umuduyla iş yapsa her zaman avcunu yalayarak geri yerine oturmuştu. Oysa şu yakın zamanda ölen adam gibi bir yazar olmak istemişti, şey gibi, şey... Kim gibi? Çayını önündeki mavi plastikten masasına bırakıp parmaklarını şıklatarak düşündü. Bulamıyordu, sonra nedense boş verip tostundan bir ısırık alırken bardağı masadan alıp çayını yudumladı. Yudum daha boğazına yeni inmişken birden aklına geldi. Heyecanla, ağzı doluyken kendi kendine söyledi: Stephen King gibi. Bu adamın adını bir türlü doğru telaffuz edemiyordu. Normalde **Stivin King** şeklinde bir telaffuzu vardı ama o her zaman **Sitephın King** diyordu. Bu adı söylerken ağzını doldurduğu tostun bazı parçaları mavi plastik masaya doğru fırladı. **Sitivin King** denen bu adam o kadar çok yazıyordu ki ölümden başka bir şey onu durduramamıştı. Eğer o ölünceye kadar birisi çıkıp da ölümü atlatmanın bir yolunu bulmuş olsaydı romanlarıyla, hikâye kitaplarıyla Galata Kulesini baştan dikerdi. Televizyondaki gerilim müziği yükselerek devam ediyor ve sunucu dudaklarını daha da geniş aralayarak sıırıtıyordu.

Daha ne kadar böyle devam edebileceğini merak etti. Babasından artık para bekleyemezdi, okulda berbat bir şeye dönüşmüştü. Her yerde aynı anda çuvallamayı bir şekilde başarmış ve şimdi de düzeltemiyordu. O istemese de babası para verirdi ama alabilecek yüzü var mıydı? Yazarlık işi olsaydı, ne iyi olurdu. İnternete sürülecek ve belki de tutarsa televizyona çıkarılabilecek bir hikâyeyle, uygulamaya başvurmuştu. Bir hikâye anlatma uygulamasıydı, Nokta. Ama ondan da ses seda yoktu, devasa bir umutsuzluk her yerini kaplarken o sadece buna teslim olup, kendini ataletin kollarına bırakıveriyordu. Peki, o ataletin kollarından kalkıp gerçek hayatın acımasız keşmekeşine karışması gerektiğinde ne olacaktı? Oradan kaçıp tekrar ataletin kollarına dönemezdi. İzin vermeyecek-

lerini biliyordu. Geleceğe dair hiçbir şeyi şimdiden düşünmek istemiyordu *gelecek* ancak **şimdi** olduğunda düşünülmeli ve hakkında telaş edilmeliydi. Hâlâ **gelecekken** onun hakkında telaşlanmanın kendisine bir faydası yoktu.

Televizyondaki gerilim müziği durmadan yükselirken azalarak kesildi ve nihayet çekilişin yapıldığını gösteren metal topların yuvarlanırken çıkardığı sese benzer bir ses ekrana verildi ve 1-2 dakika orada kaldı. Reytingleri olabildiğince diri tutmak için uzattıkça uzatıyorlardı. Belki de canlı yayına katılacak kişi çoktan belli olmuştu ama hâlâ oynuyorlardı. Adam sanki onu duymuş gibi bu düşüncesine cevap verince koltuğunda birden irkildi. Televizyon arada böyle şeyler yapıyordu. “Evet, şimdi şanslı izleyicimin adı ekranda belirecek. Ben de sizinle beraber şu an, şu dakika öğreneceğim.”

Boran, adamın sahte heyecanına güldü. Çayının son yudumlarına geldiğini fark ederken tostundan büyükçe bir lokma daha kopardı. Tost da yavaştan soğuyordu. Metal topların yuvarlanma sesi de geçince ekranda neon ışıklarla ıslıl ıslıl yapılmış bir ad-soyad, geriden büyüyerek ileriye geldi ve ekranı komple kapadı.

“Boran Poyraz!” diye bağırdı sunucu ve dağılan saçlarını eliyle geriye doğru itti. Saçları onun değildi, saç ektirdiği kafa derisinin kenarlarından belli oluyordu.

“Ne?”

Boran elinde futuristik model çay bardağıyla kalakaldı. O daha ne olup bittiğini anlamlandıramadan televizyondan kendisine doğru bir huzme

süzüldü. Işık demeti onu alarak televizyon ekranına doğru çekmeye başladı, ancak bütün bunlar o kadar hızlı oldu ki Boran, ne tepki vereceğine karar veremedi. Bir anda kendisini elindeki futuristik çay bardağıyla gri boyalı, ruhsuz stüdyoda dikilirken buldu. Birden bardağın dibindeki çayı da içerek boş bardağı elinde tutmaya başladı. Ev haliyle, pijamalarıyla, buraya geldiğinden, telaş yaparak kaçmak istese de sunucu onu kollarından tutup tekrar kameranın önüne çekerek engel oldu. Hayatındaki insanlara, kendisinin bildiği küçük dünyasına rezil olması yetmez gibi şimdi televizyon aracılığıyla birkaç milyon insana daha rezil olacaktı.

“Aman efendim, sakın olun! Bana Katıl programına hoş geldiniz, ben Ares Adıgüzel! Reyting araçlarından elde edilen verilerle bizi izleyenlerin arasından siz seçildiniz. Aynı zamanda Türk televizyonlarında şu an bir ilki yaşıyoruz. İlk defa AR teknolojisiyle bir seyirci, izlediği programa naklen dâhil oluyor. Duygu ve düşüncelerinizi lütfen paylaşın bizimle.”

Boran biraz sıkılıp bozarsa da karşısında durup, kendisine bakan kamera biraz daha ona yaklaştı. Robot kameralardan biriydi. Bir insan tarafından yönlendirilmiyordu. Bir an sunucuya da baktı o zaman, sunucunun tıpkı televizyonu evinde izlerken gördüğü gibi gülümsemekten aşırı gerilen dudakları neredeyse kulağına varacaktı. Ve bu korkunç bir görüntüydü. Sonra kendisine baktı, ev hâliyle gelmişti buraya. Daha doğrusu getirilmişti çünkü kendisinin fikrinin alındığını sanmıyordu. “Merak etmeyin, bedenlen hâlâ koltuğunuzda oturuyorsunuz. Sadece beyin dalgalarınızla buradasınız. Rahat olun.”

Boran derin bir nefes alıp, öksürdü, nefes verdi. “Neler oluyor” diye bağırmak gibi anlamsız bir dürtüye kapılmıştı. Onun yerine sakince ko-

nuştı.

“Merhaba, ben Boran Işıık. Burada bulunmaktan mutluyum, sanırım Türkiye'nin ilk AR teknolojili yayınına katılmaktan kim olsa mutlu olurdu. Bir yazarım.”

Sunucu burada sözünü kesip araya girdi.

“Demek hayal ve yalanlar satıyorsun, vay canına.”

Sunucunun bu benzetmesine stüdyodan bir kahkaha patladı ancak Boran oraya “getirilince” görmüştü ki sesler makineden çıkıyordu, mekân boştu. Yine de bozuntuya vermedi. Adamı taklit ederek, daha küçük bir şekilde gülümsedi.

“Evet, öyle de denebilir. Aslında haftalık, bir dizi gibi, yayımladığım bir hikâyem var. Pek popüler olmasa da okunan bir hikâyedir. Bir şirketin yarattığı sanal gerçeklik uygulaması için yazıyorum. Aklofonunuza indirdiğinizde sizi seçtiğiniz hikâyenin gerçekliğine yerleştiriyor, siz çıkmak isteyene kadar da orada kalabiliyorsunuz. Epey eğlenceli bir uygulama ama sanırım adını söylemeye kalkarsam reklama girdiğinden sansürlenir ha?”

Bu soruyla birlikte topun kendisine atıldığını gören sunucu, taca çıkmasına izin vermeden müdahale etti.

“Aslında evet ama bu uygulama o kadar ünlü ki bence ekran başında bizi izleyenlerin hepsi bu uygulamanın hangisi olduğunu anladı.” Kame-ralara doğru dönüp, göz kırptı. “Değil mi” Kahkaha makinesinden şimdi de alkış sesleri geliyordu ama ne alkış! Tufan olup akıyordu.

“Peki, bize biraz daha kendinden bahseder misin? Ah, bu arada ne kadar kabayım.” Sahte bir pişmanlıkla sol elini alnına götürüp vurdu.

“Sana oturmanı söylemedim. Her ne kadar beyin dalgalarından oluşan bir tür sinirsel hayalet olsan da sen de yorulabilirsin.” Makinelerden kahkaha sesleri yükseldi. Boran hiçbir şey anlamıyordu ve şu an istediği şey tam olarak sunucunun anlamsız sırtışının ortasına bir yumruk patlatmak ve o gülümsemeyi kanlar içinde yere sermekti.

“Devam et.” dedi içinden. Bazen böyle sinirlerine hâkim olamadığı anlarda kendisine iç sesiyle sâlık verip, kendisini aklı selime davet ederdi. “Devam et ve ilk AR teknolojisi kullanılan televizyon programında her şeyi batır. Tüm hayatın boyunca hayatına yaptığın gibi.” Ama dışı yine olaylara müdahale etti ve şunları söyledi. “Tabii ki, teşekkürler.” Sunucunun gösterdiği koltuğa kendini bıraktı. “Aslında yazarlık çok güzel bir iş yani sadece hobi olarak yapabiliyor olsaydım ama ne yazık ki ortada bir getirisi yok. Hatta getirisinden çok götürüsü var diyebilirim. Bu yüzden benim gibi birisi için çok zor. Hem de çok zor. Yine de bu işi seviyorum ve severek yapıyorum.”

Konuşmanın burasında tıklandığını hissetti. Derin bir nefes daha çekti ama stüdyoda doğal bir hava yoktu. Nefes yerine hiçbir şey alıyor gibiydi. Asıl vücudunun evinde olduğunu hatırlayınca evdeki bedeninin nefes alamadığını düşündü.

“Şey, acaba burası mı havasız yoksa bana mı öyle geliyor, efendim?”

“Vay, efendim falan. Baya baya kibarız yahu, öyle değil mi?” Sunucu yi-

ne kameralara bakarak sırtıttı. Bu adam, kendisini dinlemiyor muydu?

“Pekala, aileniz?”

“Ailem İstanbul'dalar.”

Sunucunun yüzü birden düştü.

“Demek mezarlık şehirdeler. Başınız sağolsun.”

“Sağolun, efendim. Ve de var olun.”

Boran nefes alamamaktan mütevellit saçmaladığını düşünürken adam birden ayağa kalkıp üzerine yürüyüp, onu da ayağa dikti. Ayakta dimdik durunca nefes alıp veriş i düzeliverdi.

“Mütevellit kelimesini kullanan bir siz kaldınız Boran bey, bir de mezarlık şehir İstanbul'da yaşayan 90 milyon ölü!”

“Haklı!” diye düşündü Boran ama o daha fazla düşünmeden sunucu ağzını hareket ettirmeye ve söz söylemeye devam etti. Sonra birden aklına takıldı, zihnini nasıl okumuşt u.

“Tabii ki AR sayesinde ve pek değerli-değersiz mühendislerimiz sayesinde! Buraya beyin dalgalarından oluşan bir varlık olarak geldin ve o beyin dalgalarının, stüdyoya ulaşan kısmında seni okumaya yetecek kadar zihinsel etkinlik bulunuyor. Bu zihinsel etkinliklerin arasında ne düşündüğünü görebilmekte üzerindeki pijamanın rengini görmek kadar kolay ve de olay. Çünkü bu teknoloji ilk kez bu ekranlarda kullanı-

lıyor. İlk kurbanım da sensin!

Evet, o zaman yarışmalarımıza geçelim!”

Stüdyonun tavanı açıldı ve iki silah düştü ama sadece elektronik silahlardı. Yani silah görüntüsü verilmiş, sadece oyun içinde ateş edebilen zararsız araçlardı. Stüdyonun simülatif duvarları oyun alanına dönüştü. Sanki bir ormanın içindeymiş gibi duvarlarda ufuk görüntüleri çıkmıştı. Bu sahte ufuklar sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyordu. Sunucuyla Boran'ın arasında yine simülatif duvarlar belirmeye başladı. Bu duvarlar kısa ve bodurdu. Açık alanı bölen duvarlar yükselmeyi bitirdiğinde sunucu yerden elektronik silahı aldı.

“Bu silah” dedi elindeki silahını kaldırarak. “sadece elektronik bir silah. Yalnızca ışın atıyor, tamamen zararsız. Hatta izle lütfen!” diyerek rastgele seçtiği, az önce yükselmiş duvarlardan birine nişan alıp tetiğe bastı. Sadece kırmızı bir ışık çıktı ve nişan aldığı duvara giderek ulaştı. Duvar titremedi bile. Boran bir nebze olsun rahatlamıştı.

“O yüzden rahat olabilirsin. Sizinle sadece laser tag oynayacağız. Silahınızı yerden alın lütfen.”

Boran kendisine söylenileni hemen yaptı. Laser tag'i hiç oynamamıştı ama filmlerden, dizilerden ya da okuduğu kitaplardan adını duymuştu. Özellikle Amerika'ya özgü bir tür sanal gerçeklik oyunuydu.

“İlk vurulan kaybeder.” diye bağırdı Ares, duvarların arkasından.

“Laser tag'in ilk kuralı budur. Ekstra olarak bir şey yok. Oyun bittiğinde duvarlar çekilecek ve birbirimizi yeniden görebiliyor olacağız. Bunun

gibi 4 oyunumuz daha var Boran bey. Şimdi sirenle birlikte oyunumuz başlamış olacak.”

Sunucu susunca stüdyoda bir sessizlik oldu. Birkaç saniye sonra siren çaldı, birbirlerinden 4 duvar uzakta olan adamlar da hareket etmeye başladılar. Boran bunun körlemesine bir dövüş olduğunun, bunu yapınca eline bir şey geçmeyeceğinin farkındaydı ama yine de soluna doğru yürüyerek hareket etmeye başladı. Kendi duvarının arkasından çıktığı anda sunucuda kendi yerinden çıkıyordu.

“Selam hayalperest çocuk!” diye bağırان sunucu, elektronik silahını ateşledi. Son anda duvarın arkasına kaçarak hedef olmaktan kurtulan Boran, başını uzatıp tekrar baktı ama görünürde kimse yoktu. Ares o sırada bir duvar kadar ilerleyip onun ardına sığınmıştı. Neyse ki Boran bu taktiği fark edip kendisi de hızlıca ilerleme yolunu seçip koşarak iki duvar kadar ileriye geldi. Artık ikisinin arasında sadece tek bir ince duvar vardı. İkisi de hızlıca soluk alıp verişlerini duyabiliyordu. Boran'ın aklına o an muzip bir plan geldi, hiç zaman kaybetmeden zıplayarak sunucuyu gördüğü gibi ateş etti. Adam onu tepesinde gördüğü gibi can havliyle kendisi de tetiği çekip, sağa kaykıldı ama milim farkıyla ateşten kaçamayıp vuruldu. Boran ise zıplamanın hızıyla saçlarının üzerinden geçen ateşten son dakikada kurtuldu. Yere sırtüstü düşerken kahkahalara boğuldu. Aslında epey eğlenceli olduğunu düşünüyordu.

“Eğleniyoruz değil mi?” Sunucu kendisini çekmekte olan kameralara dönüp sıırttı. “Umarım sizler de eğleniyorsunuz.”

Sonra tekrar Boran'a dönüp, biraz da ona sıırttı. Ama daha genişinden. O öyle sıırtarak yarışmacısına bakarken duvarlar geldikleri yere geri dönüyor, stüdyoya gömölüyorlardı.

“Evet, Boran bey. Bu eli siz kazandınız, şu an 1-0. Katıldığınıza memnunsunuz değil mi?”

“Sayılır.” Gülümsedi. “Sıradaki oyunumuz nedir?”

Ares sırtıtarak uzanıp adamı önce yerden kaldırdı, ardından da elektronik silahını elinden aldı. Yanına yaklaşan çöp robotuna, çöp kutusu biçiminde basit bir ev robotuydu, içine bıraktı kendisinininkiyle beraber. “Sıradaki oyunumuz saklambaç. Basit gibi gelebilir ama evet, saklambaç.” Kollarını iki yana açarak parmaklarını şıklattı. Stüdyonun bir ucundaki hiper gerçekçi projeksiyondan stüdyonun ortasına bir ağaç yansıtıldı. Ağacın bir türü yok gibiydi, uzadıkça uzuyordu ve kalın bir gövdeye sahipti. Sunucu eliyle işaret edip buyur ederek Boran'ın yansıyan ağaca yummasını istedi. Boran da öyle yaptı ve o ağaca yumdu. Bu saçmalıklar silsilesinin daha ne kadar devam edebileceğini düşünerek. Sunucu o sırada kameralara doğru sırtıttı ve eliyle “tamam” işareti yaparak stüdyonun gerilerine doğru uzaklaşmaya başladı. Resmen koşar adımlarla gidiyor, bir yandan da Boran'a doğru bağıırıyordu.

“Evet, Boran bey, 10’a kadar sayın!”

Kendisi stüdyonun kapısını açıp dışarı çıktı. Bu sırada Boran sayımını bitirdi ve arkasını dönüp, sırtını ağaca verdi. Gözleriyle stüdyoya dikkatlice baktı. Arkasına ya da altına saklanacağı herhangi bir eşya yoktu ki nereye saklansın?

Bunu düşünerek güvenle ilerlemeye başladı ama işin içinde bir bit yeniği olabileceğinden de şüpheleniyordu. O sırada Ares, stüdyonun etra-

findan dolanarak sanal ağacın ve Boran'ın arkasındaki kapıyı açıp içeri girdi. Ve Boran ile ağaç arasında 5 adım varken yaklaşıp ağaca avcuyla 2 kere vurdu.

“Ebelendin!”

Kahkaha attı. Bu adamın kahkahaları Boran'ı sinir etmeye başlamıştı. Projeksiyon kapandı ve ağaç yok oldu. Ares de Boran'ın yanına yaklaşıp yarışmacısının elini sıktı.

“Tebrikler! Bu oyun da bitti, 1-1. Normalde 4 oyun oynayıp bırakacaktık ama ilk yarışmamıza özel yarışma kuralında bir değişiklik yapabiliyim. Üç yapan kazanır, diyelim mi?” Soran gözlerle Boran'a bakıp işaret parmağını ona uzattı ama onun cevabını beklemeden devam etti.

“Diyelim. Evet, öyle diyelim. Boran bey şu an berabereyiz. Ne hissediyorsunuz?”

Boran'ın omuzları çökmüştü. “Yorgunluk.” diyebilirdi sadece. Ama sunucunun onun bezginliğine aldırdığı yoktu. Sırıltmasını suratına daha da yayarak devam etti. O denliydi ki ağzı her an inceldiği yerden yırtılacak gibiydi. Ya da en azından Boran içten içe öyle olmasını istediğinden ona öyle görünüyordu.

“Önemli değil. Hadi enerjimizi yenileyelim ve sıradaki oyunumuz geliyor; Kızma Birader.”

Projeksiyon aleti yeniden çalıştı. Ve stüdyonun zemini devasa bir kızma birader oyun alanına dönüştü. Kırmızı piyon sunucunun, mavi piyon

Boran'ındı.

“İlk el benim.”

Ares, hayali zarlarını yerden aldı ve gelen zarlar projeksiyonun yansımasında devasa şekilde havaya yansdılar. Böylece herkes görebilecek, kimse itiraz edemeyecekti.

“Hmm... 9, peki.”

Piyonunu zar zor sürükleyerek ileri götürdü. Durduğu zeminin üzerindeki yazıya bakıp, sesli şekilde okudu.

“Başlangıç yerine dön. Hadi be!” Yüzündeki sırıtış kaybolmadan yüzüne garip bir hüznün ifadesi vermeyi başararak başlangıç noktasına döndü.

Sıra Boran'daydı. Bir elindeki zarlara baktı, bir de piyonuna ve zarları rastgele bir yere doğru gelişigüzel attı. Sunucu zarların gittiği yere baktı ve neşeyle bağırdı.

“Vay canına, beşte beş! Hadi oyna patron!”

Boran daha fazla dayanamayıp patladı.

“Hayır! Onları oynamak için atmadım, bırakıyorum.”

Sunucu istifini hiç bozmadan sırtmaya devam ederek başını sola yatırdı.

“Neden? Hayalperest çocuklar umutlu olmuyor muydu?”

Stüdyonun olmayan seyircilerinden kahkahalarla karışık bir alkış tufanı koptu.

“Stüdyo da kimse yok.” Kameraya baktı ve o da sunucuyu taklit ederek ağzı kulaklarına varacak kadar gülümsedi. “Burada sadece ikimiz varız ve bu yarışmalar zaman kaybı. Sadece izlemek istiyordum çünkü kafa dağıtmaya ihtiyacım vardı. Ama siz beni alıp bu saçmalığın ortasına attınız, bana sormadan. Burada bulunmak istemiyorum.”

Boran tam burada durdu ve yapmak üzere olduğu iç dökmenin gerçekten de gerekli olup olmadığını düşündü. Kısa bir tereddütten bir an sonrasında rahvan gitmesini söyleyerek yapmaya karar verdi.

“Bak, ben bir yazarım. Bilimkurgu ve fantastik türünde hikâyeler yazan bir yazar. Aslında çoğunlukla fantastik çünkü Allah aşkına, günümüzün biliminin hızına yetişmek ne mümkün! Ben zaten bir öykü yazdığımda o gerçek olmuş oluyor.

Ve okurlar beni görmezden geliyor. Şu sanal hikâye anlatma platformları için yazıyorum ve tek kuruş bile alamadım. Çünkü okurlar beni görmüyor. Hem de yıllarca yazarak kazandığım tecrübeye rağmen. Yaptıklarımın hiçbir anlamı da yok. Neden yazıyorum ki, bunun bana ne faydası var? Herkes bana “bir gün elbet değerini anlaşılır” diyor, “sen yazarken popüler olanlarsa gelecekte kaybolur” ama bunların bana faydası ne? Hiç. Hiçbir faydası yok. Öldükten sonra okunma oranlarımı göremem değil mi?”

İç döküşü bittiğinde derin bir “Oh” çekti ancak sunucu Ares, kendisine

bomboş gözlerle bakıyordu. Hiçbir şey anlamamış, anlamsız ve boş bakışlar. Boran kendini anlatmaktan da vazgeçmişti.

“Makasın ya da bıçağın var mı?”

Ares, sırtıtarak geride kalan robotlardan birine eliyle gelmesini işaret etti. Ağır adımlarla tıkırdaya tıkırdaya gelen robot ikisinin yanında durdu. Taşıdığı kutunun içinde çeşitli aletler vardı. Boran sakince kutuyu karıştırdı ve iyi kesiyormuş gibi görünen bir bıçak buldu. Sunucu robota geri gitmesini söylerken Boran, bıçağı sol eline alıp sağ elinin parmaklarına dayadı. Bir anda atik bir hareketle sağ başparmağıyla işaret parmağını kesti. Parmaklarının kesilen yerlerinden kan fışkırırken yüzü ekşidi.

“Ne yaptın sen?” diye bağırdı Ares, korkuyla. “Denetleme Kurulu bu kesilmeyi gösterdiğimiz için programı bitirebilir.”

“Yazarlık yaptığım parmaklarımı kestim. Kalem bunlarla tutuyordum, biraz eski kafalıyım da. Hâlâ defter kalem kullanıyorum. Daha iyi hissettiriyor.”

“Canın cehenneme.” diye fısıldadı, öfkeden sımsıkı kapadığı dişlerinin arasından.

Sunucunun, programın başından beri yüzünden eksik olmayan sırtışı yavaşça soldu. Bir an sonra kulağına rejiden iletilen yeni bilgiyle birlikte sırtışı geri geldi.

“Duyduğuma göre reytinglerimiz uçmuş. İstersen diğer parmaklarını da kes ya da yüzümü. Sayende harika bir açılış yaptık dostum!”

Sunucunun heyecanı tarif edilemezdi. Adamın bıçağı tutan elinden tutarak yüzüne yaklaştırdı. Boran gördüğünden daha da tiksinti duydu. Tam reyting için yapamayacakları bir şeyin var olup olmadığını soracakken yayından alındı. Eve geri geldiğinde yine koltuğundaydı ve televizyon açıktı. Televizyonda da yine o sebepsiz sırıtan sunucu vardı.

“Boran Bey’i yayından almak zorunda kaldık. Yine de programımızdan ayrılmayın, şimdi en az Boran Bey kadar değişik ve tuhaf bir izleyicimiz geliyor. Sırada Aysun Hanım var. Kendisi izleyicimiz ve şu an evindeki koltuğunda oturup merakla bizi seyrediyor.”

Boran daha fazla beklemeden kumandayı alıp televizyonu kapattı. Kumandayı tutan eli sağ eliydi ve fark etmişti ki parmakları yerindeydi.

AR onu programda oluşturduğunda sadece beyin dalgalarından ibaret olduğundan parmaklarını kesmesi ve akan kan da kendisinin düşüncelerinden ibaretti. Düşünceleriyle dolu dolu bir yarım saat geçirmek ona ürkütücü geldi. Çayını tazelemek için mutfığa yöneldi. Aradan geçen sürede çay bayatlamış olmalıydı. Hayatında hiçbir şey değişmemişti.

Merhum Emrecan Doğan Anısına...

Başındaki krem rengi stetson tipi şapkasını düzeltti, ince dudaklarının arasına bir sigara kısırdı ve gözlerini kısarak ufka doğru baktı. Sonra da okkalı bir tükürüğü ağzından dışarıya, Mars'ın kızıl toprağına savurdu. Buraya geleli çok olmamıştı ama ilk yerleşim grubundandı. Bu hesaba göre henüz on yıl önce falan buradaki koloniye yerleşmiş olmalıydı. Koloniye ilk gelenlerin hepsi memur ya da işçi takımıydı. Aralarında bir tane bile aylak yoktu, herkesin bir işi ve sorumlu olduğu bir alan vardı. Emrecan Doğan da Dünya üzerinde polisti ama yeryüzü çok uzakta kalmıştı. Burada onu inşa edilen sınır karakolunun başına koymuşlardı ama teknik olarak oradaki tek memur oydu. Yani bir emir komuta zinciri olmadığından buranın başı olduğunu da söyleyemezdi. İki de robot vardı, yardımcı olmaları için.

Ufka sadece pencerenin kirli camlarının arkasından görmek ona yetmedi. Masasındaki kahvesini de alarak dışarı çıktı. Karakol binası taraçalıydı, taraçanın gölgesinin altına iliştirdiği sallanır sandalyesine kendini bırakıp sallanırken kahvesinden bir yudum aldı. Temiz havadan uzun ve derin bir soluğu içine çekti. Hava burada daha temizdi, Dünyayı zar zor hatırlıyordu da orası neydi öyle? En son zamanlarında kışları daha soğuk, yazları daha sıcak geçer olmuş. İlkbahar aylarında da bir hafta soğuk bir hafta sıcak yalama olmuştu. İlk gruba seçilebilmesinde büyük bir şans vardı, buna inanıyordu. Şansın ona Mars kurasında güldüğünü düşünürken gözleri ileride duran yemyeşil ağaçlara takıldı. Aslında yemyeşilliklerine biraz mavi bulaşmış, mavimtırak bir yemyeşil olmuştu. Bu fenomeni oksijen miktarı ve coğrafya açıklıyordu. Ağaçlara bakarken aklı yine kuraya gitti, hâlbuki kurada torpil döndüğü söyleniyordu ama

onun ne devletin görevlileriyle ne de devlete çöreklenmiş çetelerle bir bağlantısı yoktu. Zaten işi şansa bağlamasının nedeni buydu, tamamen tesadüfen kendini burada bulmuştu. Hani arası Allah'la limonî olmasa bunun kader olabileceğine kanaat getirecekti de, kötüydü o yüzden böyle bir şey yapmıyordu.

Çocukken her Pazar izlediği kovboy filmlerine burada daha çok özenerek kendini kısmen onlara benzetmişti. Pantolonu tam olarak benzemese de kızıl, Mars'ın toprağıyla uyumluydu. Onu bu yüzden seçmişti.

Kovboy ceketı gibi kıyafetleri bulamadığından deri bir ceket ve kırmızı bir tişörtle geçiştirmişti. Ona göre kırmızı ve siyahın uyumu büyüleyiciydi. Bu büyüünün farkına Edgar Allan Poe'nun portrelerine bakarken ve kitabını okurken varmıştı. Şimdi kendisi de o büyüünün bir parçası olmuştu. Buradaki sınır karakolunun kovboyuydu, karakolda tek görevlinin o olduğu düşünülürse doğru sayılabilirdi. Sınır karakolu Mars kolonilerinin uzağında, kuzey yönündeydi. Olası dış tehditlere karşı buraya konuşulmuştu ilk başta ama geçen on senenin ardından pek dış tehdit olmayınca görevlisi azaltıla azaltıla tek kişiye kadar indirilmişti.

Emrecan'ın içinde bulunduğu sınır karakolu, bir karakol zincirinin parçasıydı. Asıl bina burası olmadığından zaten hiçbir zaman onun bulduğu karakol kalabalık bir grup barındırmamıştı. Asıl karakollar kilometrelerce ötede duruyordu. Hayalî Marshılar ile çarpışabilmek için varlardı. Dünyada iken filmler, kitaplar onları hep koca kafalı, yeşil, makarnavi uzunlara sahip garip ahtapotumsu yaratıklar olarak tasvir ederlerdi. Bugün Marsta yaşam vardı ama uzaylılardan hâlâ daha haber yoktu. Güvenlik tehdidi geçtikten sonra tek kişiyi buraya ağaçlar için bırakmışlardı. Sallanır sandalyesinde ileri geri sallanmakta olan Emrecan,

mavi stetson şapkasının altından, kıstığı yeşil gözleriyle o yöne doğru bakıyordu hâlâ. İnsanlar bu mavimtırak yeşil ağaçları kesip kesip evlerine götürüyorlardı. Çeşitli sebeplerden ötürü. Eski tip yakacak olarak kullananlar, marangoza verip kendisine oyma yaptıranlar ya da oyma yapanlar, başkalarına satanlar ve şu an aklına gelmeyen nice sebep. Mars Federasyonu da ormanların korunmasını emreliyordu, bu yüzden sınır karakolu kaybolup giden güvenlik tehdidine rağmen burada bırakılmıştı.

“İşte böyle.” dedi fısıldayarak, hâlâ sandalyede sallanıyordu. Bir de beline taktığı bir şok tabancasını belinden çıkararak elinde sallamaya başladı. Kendince eğleniyordu. Kuru dudaklarını ıslatarak ıslık çalmaya başladı ama ıslıklarının arasına aniden derinden gelen bir uğultu sesi girince ıslığı sönen bir lamba gibi yavaş yavaş gücünü kaybetti ve yalnızlığının içinde yitip gitti. Tabancasını elinde çevirmeyi bırakıp doğru düzgün tuttu, elini tetiğe dayadı. Hazır olduğunda çekecekti. Sıradan bir şok tabancası olsa da insana erişti mi kemiklerine kadar yüksek voltajla yakıp geçerci.

“Kimsin?” dedi tedirginliğini bastırmaya çalışan bir sesle. Görevini ifa ederken ziyaretçi gelmesine alışkın olmadığından yabancı seslere karşı alışkın değildi. Gözlerini kısarak etrafını dikkatlice taradı. Her şey normal görünüyordu, karakol kulübesinin çevresi temizdi. Biraz olsun rahatlayacak gibi olurken aynı uğursuz uğultuyu bir daha duydu.

“Kimsin dedim lan?” Kontrolünü kaybettiğinin farkına varıp toparlandı. “Eğer on saniye içinde kendini göstermezsen seni vurma yetkisine sahibim. Son şansın yani, bence kullanmak isteyebilirsin.” Sesine biraz da alaycılık katarak karşısındakini sınırını bozmak istiyordu. Kendi bozu-

lan sinirlerini biraz olsun yatıştırabilmek adına keskin bir gülümseme takındı. İçinden de ona kadar sayıyordu ama işi ağırdan alıyordu. Bir yandan da ani bir saldırının gelmesi olasılığına karşılık gözleri çevresinde fıldır fıldır dönüyordu ama nafile her yer boştu, kimse yoktu. İç sesi son sayıya geldiğinde saymayı sürüncemede bırakıp bir'in r'sini uzattıkça uzattı. Oldum olasıya r harfine dili zor dönerdi. Sayması bittikten sonra yere tükürdü. Etrafına baktığında ortaya çıkan kimsenin olmadığını gördü. On saniyenin bittiğini görünmez düşmanına da bildirmenin adilane bir davranış olacağına karar verip boşluğa doğru bağırdı.

“On saniyen bitti. Çık dışarı!”

Uğultu birden yükseldi. Karşısındaki her kim ya da her neyse sanki saymasının bitmesini bekleyip sessiz kalmıştı. Şimdi de onunla alay eder gibi ortaya çıkıp sesini duyuruyordu. Emrecan'ın sabrı tükenmek üzereydi. Ancak uğultular anbean yaklaşıyor ve yaklaştıkça daha çirkin bir tona bürünüyorlardı. Nihayet duyulmaya tahammül edilemeyecek kadar çirkin bir sese dönüştüğünde ise sustu. Çünkü artık esrarengiz düşman kendini göstermişti. Bu o kadar garip bir “şeydi” ki Emrecan nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Sanki onu hem algılayabiliyor hem de algılayamıyordu. Şeklinin ne olduğunu çıkaramasa da ilk çıktığında onu kısa bir an için baykuşa benzetti.

Esrarengiz düşman hiçbir ses çıkarmadan ya da karşısındakine yaklaşmaya çalışmadan adamın gözlerinin içine bakmaya başladı. Gözleri büyümlü gibiydi, Emrecan onlara bakarken bir çift gökyüzü manzarasına bakıyor gibiydi. Hatta gece göğü bile denebilirdi buna.

“Nesin sen?” diye sordu cevap almayı gerçekten bekleyerek ama karşı-

sındaki bilinçli bir canlıdan çok bilinçsiz bir hayvan gibiydi. Gözlere bakarak adeta hipnotize olmuş, bir saniye içinde bulunduğu mekânı ve öz varlığını unutmuştu. Sorusunun cevabını bir ses verdi ancak bu ses nereden geliyordu emin olamadı. Karşısındaki yaratık mı ona cevap veriyordu yoksa etrafta başka biri mi vardı da onunla konuşuyordu? Bunu bilmiyordu ama sorgulayacak zihinsel duruma da sahip değildi. Sesin sahibini ve nereden geldiğini sorgulamak yerine kulak verip söylediklerini dikkatle dinlemeye çalıştı.

“Peçesiz İsis! Peçesiz İsis! Peçesiz İsis! Üzerine şehirler inşa ettiğiniz toprakların yegâne ve asıl sahibi! Topraklarımı kirleten şehirlerinizden ve ağaçlardan kurtulacağım!”

“Ağaçlar mı? Onlar da topraktan çıkarak yetişiyor yani senin bir parçan. Onları niye yok edeceksin?” Bunu söyledikten sonra bir an için içinde bir yerlerde bu olup bitenlerin arasında bir tek bunu mu sorgulamaya lâyık bulduğuna dair alaycı bir his belirdi ama sadece bir an içindi. Hemen yok olup giden bu düşüncenin arkası gelmedi.

“Onlar benden değil!” diye kükredi ses, sanki dışardaki bir kaynaktan değil de zihninin içinden geliyor ve yine zihninde yankılanıp duruyordu. “Onları siz kendi dünyanızdan getirdiniz, yıllar önce orayı ziyaret etmiştim. Uzun zaman önce! Ve şimdi sen o ağaçları yok etmeme yardımcı bir köle olacaksın!” Bu cümleden sonra ses sustu ve etrafı keskin bir sessizlik doldurdu. Karşısında duran ve hayvan olduğunu tahmin ettiği şey hâlâ ona bakıyordu. Konuşma bittikten sonra yine göz göze geldiler. Uzun bir süre geçtikten sonra hayvan arkasını dönerek ağaçların olduğu tarafa doğru yürümeye başladı.

Emrecan da hiç düşünmeden taraçanın altında duvara dayalı olarak dikey konulmuş bir baltayı eline alıp arkasına seğırtti. Hareketlerinin kontrolü artık onun elinde değilmiş gibi görünüyordu, zihninin içinde bir yerlerde bilinci hâlen duruyordu ama bu bilinç orada seyirciydi. Olan biteni, bedeninin yaptığı her hareketi seyretmekle yetiniyordu. Müdahale etmeye ise ne kudreti ne de isteği vardı. Ölü yerindeydi. Ağaçlar, sınır karakoluna kilometrelerce uzaktılar. Emrecan ise ne olduğunu bilmediği şeklin arkasından o kilometreleri yorulmadan yürüdü. Yolun yarısına kadar geldiklerinde karakolda yardımcı olarak bırakılan robotlar arkalarından bakıp, izlediler. Sanki onlar da Emrecan gibi hipnotize olmuşlardı ama onların bu pasif tutumlarının sebebi dâhil oldukları programda yanına verildikleri görevliye müdahale etmemeleri yazmasıydı. Müdahale için öncelikli şart başkası tarafından zorlanmasıydı ama robotların görebildiği kadarıyla ortada ikinci birisi yoktu. Emrecan onlar için tek başına yürüyordu çünkü diğer yaratığın varlığını algılayamamışlardı.

Robotlar orada dikilip zavallı adamın gidişini seyrederken illerdeki ağaçlara ulaştılar. İlk ağacın önüne geldiğinde hiç beklemeden baltayı kalın gövdeye doğru savurdu. Balta ilk darbeye ancak bir santim kadar gövdeden alıp götürebilmişti. Çıtırtılardan sonra kolları tekrar geriye doğru gitti ve bu sefer daha kuvvetli bir şekilde ağacın gövdesine indi. Baltayı her havaya kaldırıp tekrar indirilişinde sanki daha çok kuvvetle doluyormuş gibi hızlanıyordu. Ağacı yıkılacak kadar kesmesi ancak üç saati bulmuştu. Gün batıyor, mavi renkleriyle Mars toprağına ışık düşüren Güneş gidiyordu. Emrecan önce gitmekte olan Güneş'e baktı, sonra düzgün bir şekle sahip olmaya yaratığa.

“Vur!” diye emretti yaratık, adamın zihninin içinde yankılanan sesiyle.

Adam da öncekilerden daha kuvvetli bir şekilde baltayı ağacın gövdesi-
ne indirdi. En başta hiçbir şey olmamış gibi bir hareket yoktu ama bir
an sonra ıtırdamalar duyuldu. Ve kesik gövdeden yukarısı sol tarafa
doğru hareketlenmeye başladı. Tam da Emrecan'a doğru... Her şey bir-
kaç saniye içinde gerçekleşti. Biraz önce orada duran adam biraz sonra
ağacın altında kalmıştı. Kamamıştı çünkü yaratığın etkisindeydi. As-
lında ağacı gören gözlerinin arkasındaki bilinci çığlık çığlığa zihninde
kaçmasını haykırmıştı ama ayakları ona itaat etmemişti. Bedeninin
kontrolü kendisinde değildi. Bedeninin kontrolünün olduğu yaratık ise
bir ağaca bir de altında can vermiş olan Emrecan'a baktı. Sonra kayıt-
sızca oradan yok oldu. Geldiği gibi aniden.

İşte kovboy şapkalarına, kovboy filmlerine ve siyah kırmızı renklerine
düşkün sınır polisi Emrecan Doğan böyle öldü. Anısına...

Sıkılmanın Doğası Üzerine

Halama, Hatice Tek'e

Günümüzde stres ve gerginlik galaksinin her yerinde rastlanabilen ciddi ve toplumsal sorunlar arasındadır.

Otostopçunun Galaksi Rehberi, Douglas Adams

*Sıkılmak, telepatik bir enerjidir. Bu bilimsel bir gerçektir ve kanıtlıdır. Sıkılmanın bir enerji türü olduğu 31.yüzyılın tuhaf Pluton kolonisine mensup bilim insanlarından Edgar Richies tarafından yazılan “Sıkılma Duygusunun Doğasına Dair Tespitler” başlıklı makalesinde uzun uza-
dıya anlatılır. Ancak bu makaleyi genişleterek daha kapsamlı bir araştır-
ma kitabı hâline getiren asistanı Celal Yalıs olmuştur. Ona göre sıkılma
duygusu telepatik bir enerjidir ve bu enerjiyi algılayabilecek teknoloji
kullanılırsa ondan istifade edilebilir. Sıkılmanın ortaya çıkardığı telepa-
tik enerji tıpkı radyasyon dalgaları gibi belirli bir seviyeye kadar cihaz-
larla ölçülebilir ve tıpkı radyasyon gibi sıkılmakta dönüştürülerek birey-
lerin yararı için kullanılabilir.*

*İnsan ırkı bu tarihlerde bu gerçeği yeni keşfededursun, Oylum gezeg-
ninde yaşayan Oylumlular bunu çoktan öğrenmiş ve gerekli teknolojiyi
de inşa etmişlerdir. İnsan ırkının bebeklerine benzeyen bu insansı tür
teknolojik olarak yüzyıllardır kendisini düzenli bir şekilde geliştirmekle
meşguldü. Evrenin herhangi bir yerinde sıkılan ve tespit edilecek bir sı-
kılganlık enerjisi yayan kim olursa olsun tespit edilerek oraya gidiyorlar
ve o kişiyi daha çok sıkılması, tüm sıkılma potansiyelini ortaya çıkarma-*

sı için özellikle teşvik ediyorlardı. Sırf bununla ilgili bir teşkilata dâhi sahiptiler. Sıkılganlık Tespit ve Yakalama Teşkilatının tüm çalışanları bu konuda en azından yüksek lisans derecesinde eğitim almış kişilerdi. Ancak tabii ki evren çok genişti, hatta bazen tahmin edilemeyecek kadar geniş, bu yüzden ulaşımında zaman sıkıntısı yaşanabiliyordu. Bazen sıkıntıyı tespit edip de gittiklerinde zaman geçmiş ve sıkılan kişi çoktan ölmüş oluyordu. Bunun için sıkıntı tespit aygıtları ilk başlarda yakın gezegenler için ayarlıydı ancak zaman makinesi uzay gemilerine entegre olduğunda, bir de üstüne yıldız geçidi sistemine geçtiklerinde bu sorunu da çözdüler.

Bu hikâye sıkıntılarımızdan enerji üretebilen bu ırk hakkında değildir. Sadece onların bulaştığı ve yazar olmaya çalışan bir “kalfa yazar” hakkındadır.

Bir adam vardı canı sıkılan, canı sıkılan. Edgar Allan Poe geldi, sıkıntı büyüdü, sıkıntı büyüdü.

Hasan yanında bitiveren Edgar Allan Poe'ya baktı. Aslında bu Edgar Allan Poe değildi, Metaverse şirketinin piyasaya sürdüğü, istediğiniz özelliklerde kişiliğe sahip ve devamlı yanınızda olabilen 3 boyutlu bir hologramdı. Hasan bu hologram için şirketin bayisine gidip idol yazarı olan Edgar Allan Poe kitabını ve bir fotoğrafını şirkete teslim ederek onlara bir de Türkçe dil paketi yüklemelerini söyleyip ertesi gün almaya gitmişti. Orada sistemi denerken mutluydu ve heyecanlıydı. Mükemmel olmuştu, tıpkı tıpkısına Edgar Allan Poe'ydu. Bütün eserlerini, bütün yaşamöyküsünü okuduğu yazar kanlı canlı olmasa da teknoloji sayesinde şimdi karşısındaydı.

İşte gerçek sorun da buydu; tıpkısının aynısı olması. Adam o kadar mutsuzdu ki bu mutsuzluğu veba kadar bulaşıcıydı. Her konuşmada kaybettiği başka bir sevgilisinden ve özelliklerinden bahsediyor, duyduğu acıyı en ufak detayına kadar anlatıyordu. Bir keresinde gecenin bir yarısında Hasan'ı uyandırmıştı. Hologram bir yapay zekaydı, istediğinizde kapatabiliyordunuz ama o kendisi isterse uyanabiliyordu. Tabii ki şarjı tamsa, şirkete göre bu acil durumlar için bir önlemdi. Poe içinse acil durum başka bir ölen sevgiliyi anlatmaktı.

“Hey, uyudun mu? Sana 19 yaşında nişanlandığım ama okuldan atılıp, kendimi içkiye verince babasının benden ayırdığı kızıdan bahsetmiş miydin?”

Hasan gözlerini zar zor açmıştı, yatakta vücudunu doğrultup holograma baktı. Adamın çevresinden yayılan soluk mavi ışık gözlerini alıyordu.

“Kim?”

“Kız.” dedi Edgar Allan Poe ve yorganı kaldırıp yanına yattı. Kolundan destek alarak hafifçe doğrulup adama baktı. “Adı Sarah Helen'di...”

Bundan sonrasında o anlatmaya devam ederken Hasan kendisini yatağa düşercesine bırakıp, Poe'nun dramatik sesi eşliğinde uyumaya çalıştı. Geniş kanepede Hasan'ın yanına oturan Edgar Allan Poe, fotoğraflarındaki görünüşüne benziyordu. Siyah ve kırmızı giysi yumağının altında çelimsiz bir beden ve bu bedeni idare eden umutsuz aklın bulunduğu, umutsuz bir yüz. İşte Edgar Allan Poe'nun hologramı bundan ibaretti, Hasan'ın buzdolabında sonra içmek için sakladığı sert biralardan

birini almıştı. Bir hologram olmasına rağmen gerçek bir bedene de sahipti, bu yüzden bira vücudunun içinden akıp yere dökülmek yerine midesine iniyordu. Hasan, o yanına gelince oflayarak iç geçirdi.

“Ne oldu kadim dostum? Her ne derdin varsa anlat bana, derman olmasam da hemdert olayım sana.”

Bir de kafiyeli konuşmaya çalışması yok mu! İnsanı deli ediyor.

“Hiçbir şey yok, sadece sıkılıyorum. Boşum ya, canım sıkıldı öylesine.”

“Gerçekten mi? Yani bir sorun yok, öyle mi?”

“Evet, hatta o kadar sıkılıyorum ki neredeyse sıkılmaktan bile sıkılıyorum.”

Aynı Zamanda, Uzayın Çok Çok Uzak Bir Yerinde

Oylum gezegeninin başucunda, kabaca 148 ışık yılı uzağında, konumlanan, uzay gemisi standart bir uzay gemisiydi. Uzun yapıdaki gövdesiyle öne ve arkaya doğru uzanıyor ve uzanırken de daralan yapısı en sonunda iki yandan da sivri bir şekle bürünüyordu. Bu gemi aynı zamanda Oylumluların “Sıkılganlık Tespit ve Yakalama Teşkilatı’nın gemilerinden biriydi. SITYAT ‘ın böyle birçok gemicikleri vardı. Geminin içerisinde yer alan aletler ötüşürken ve ortada resmen bir kaos ortamı varken, insansı bebek görünümüne sahip, kocaman Oylumlular çığırarak benzeri iletişim araçlarını sürekli sallayarak iletişim kuruyorlardı.

“En sevdiğim müzik grubunun şarkılarını kim çalıyor?” ya da “Bu aletler neden ötüyor?” gibi cümleler her yerdeydi.

Tek bir ıngırak, hepsini susturan ve tek bir yerde toplayan, bir araya getiren tek bir ıngıraktı. Gemiden sorumlu komutan ve teşkilat içinde de hatırı sayılır bir idareci olan Kumuk, herkese üstenci ve her an emretmeye hazır bir komutan edasıyla bakarak süzdü.

“Sizi beş para etmez deve güdücüleri sizi! Bu sıkılganlık algılayıcılarımız, eğer yaygaracılık yapmak yerine baksaydınız sinyalin yerlilerince Dünya dediğı bir gezegenden geldiğini görürdünüz.” çıngırağını kuvvetini belli etmek için daha gürültülü bir şekilde salladı. Koordinatöre dönerek devam etti. “Bizi hemen o saçma sapan yere götür. Şuna bak, algılayıcılar resmen deliye döndü. Voley vurduk!”

Bunun üzerine Kumuk büyük bir hevesle arkasına yaslandı. Orada bir yerlerde büyük balık yakalamışlardı, bu da onu zevkten dört köşe etmeye yeter de artardı.

Dünya

Hasan hâlâ sıkılıyordu. Aslında bu onun başına daha çok iş açacaktı çünkü kendisi bilmiyordu ama ışık yıllarınca ötesinde insan bebeklerine benzeyen uzaylılarla dolu bir uzay gemisi kendisinin sıkılarak yaydığı telepatik enerji akımını tespit etmiş ve kendisini almak için geliyordu. Tabii bir de Edgar Allan Poe'nun sıkıntısını tespit etmişlerdi, hangisinde ne kadar var bilmiyorlardı.

“İşte böyle azizim, ben de tüm çabalarımın rağmen yenildim. İnanabiliyor musun?”

Hasan, adama ters ters baktı.

“Biliyorum, biyografini baştan sona okudum.”

Poe alaycı bir sırıtış takındı.

“Peh, biyografimi okumuşmuş. Onlar neye yarar, asıl yaşamım onlarda yok. Aşkларım, umutlarım, yenilgilerim ve zaferlerim, hiçbirini yok.”

Hasan, başını ellerinin arasına alarak kulaklarını kapattı. Kulakları epey büyüktü, küçüklükten beri hep gözüne batırdı. Belki de Poe'nun konuşmasından bu denli acı çekiyor oluşunun nedeni de bu kulaklardı. Hasan o an kulaklarını söküp atmak istedi. Poe içkisini kafaya dikerken birden bir şey oldu. O şey her neyse, onlar ne olup bittiğini anlamaya ve onu anlamlandırmaya çalışırken de olmaya devam etti. Saniyenin binde biri kadar bir göz kırpış süresinde de kendilerini metalik bir kabın içinde buldular ama bu kap göz alabildiğine uzanıyordu. Hasan'ın ağzı bir karış açık kaldı, Poe'da aynı vaziyetteydi. Sadece elinde içki şişesini tutuyordu, derken bunu fark etti ve ılımadan içmek için bir yudum daha aldı.

“Neler oluyor dostlar?”

İkisi de güvertede, ışınlanma kabinin içinden geminin geri kalanında duran bebeklere bakıyorlardı. Ellerinde çingirak tutan, 12 insansı bebek öylece duruyorlardı. En öndeki, kollarında parlak yıldızlar olan bir bebek öne çıkıp hırsla çingırağını sallamaya başladı. Poe ve Hasan birbirlerine baktılar, sonra bebeğin yüzü düştü ve gözlerini devirdi. Arkasını dönerek astlarına çingirak salladı ve sessizce beklediler. Bebeklerden bi-

ri giderek birkaç saniye sonra cam fanusun içinde 2 balık getirdi. Bebek Poe ve Hasan'ın önüne kadar gelip, fanusa elini soktu. Balıkların ikisini de çıkarıp önce Poe'nun sonra da Hasan'ın sol kulağından içeriye doğru sertçe ittirdi. Zavallılar daha itiraz edecek kadar zaman bile bulamamışken lider bebek çingırak sallamaya başladı.

“Şimdi beni anlayabiliyorsunuz değil mi?”

Eğer şaşkınlıktan ölünebilseydi o anda Poe ve Hasan şaşırarak ölebilirlerdi. Bereket versinler ki böyle bir şey mümkün değildi. Hasan temkinli bir şekilde ileri atıldı.

“E..Evet.” dedi kekeleyerek.

“Güzel.” dedi bebek, neredeyse huşu duyarak. “Şimdi konuşabiliriz. Uzay gemimize hoşgeldiniz Dünyalılar. Biz Oylum'dan geliyoruz ve adımız Sıkılğanlık Tespit ve Yakalama Teşkilatıdır. Aygıtlarımız sizlerin yoğun bir şekilde sıkıldığınızı tespit etti, bu yüzden sizi gemimizde buluyoruz. Sizlere bir teklifimiz var: sıkıntı telepatik bir enerji türüdür. Eğer bu enerjinizi bize aktarmayı kabul ederseniz onu teknolojimiz için kullanabiliriz. Ne dersiniz?”

Eğer bir ölü şaşkınlıktan dirilebilseydi, Poe ve Hasan az önce şaşkınlıktan öldükten sonra şu an şaşkınlıktan dirilirlerdi. Ama böyle bir şey mümkün değildi ve olmadı.

“Nasıl yani? Siz sıkıntımızdan enerji mi üretiyorsunuz ve bizi de bunun için mi buraya çağırdınız?”

Ve Hasan bu cümleyi kurup bitirdikten sonra şoka girip sustu. Yine de Poe pek umursamadan birasını sonuna kadar içmeye devam etti. So-

nuçta o bir hologramdı, şaşırmıyordu. Tamamen bittiğinden emin olunca şok olmuş Hasan'ın yanında ve insansı bebeklerin karşısında geçirip gülümsedi.

“Peki, ne kadar bira vereceksiniz?”

Şok olması sırası bebeklere geçmiş gibi bakakaldılar. Sonra kendini toplayan lider bebek sözü aldı.

“Anlayamadım?” Tek kaşını kaldırmış, elindeki çingırağı yüksek perdeden sallıyordu. Galiba bu onun bağırma biçimiydi.

“Karşılığında bira isterim, sıkıntımızı size veririm ama karşılığında bir şey almam lâzım. Anladınız mı, buna ticaret deniyor.”

Lider bebek Kumuk, biraz anlar gibi olmuştu. Arkasını dönüp yine, cam fanusta balıkları getiren bebeğe baktı ve çingırağını salladı. Poe kulağında çevirmen balık olduğundan bu kez ne dediğini anlayabiliyordu.

“Aygıtları getir, oranları ölçmemiz gerekiyor.”

Birkaç dakika süren bir sessizlik daha oluştu. Poe etrafa bomboş bakarken, Hasan hâlâ şoktaydı. Lider Kumuk'ta sessizce beklerken az önce gönderdikleri ast rütbeli olan geri geldi ve gürültülü bir çingırak sesi eşliğinde aygıtı liderine teslim etti.

“Efendim, sıkılganlık tespit aracı. Buyurun!”

Kumuk, onu ondan aldı ve adamlara yaklaşıp aygıtı üzerlerine tuttu. Hasan'da fazla bir tepki vermedi cihaz. Bebek çingırağını salladı.

“Sadece belli bir sebebe dayalı bir sıkılma var bu insanda. Fazla enerji vermez ama yararlanmak isteriz.”

Ve sonra sessizce durmaya devam etmekte olan Poe'ya tuttu aleti. Poe'ya tuttuğu anda aletin ölçüm ekranı mavi ekran ve hata üstüne hata vermeye başlayıp duman çıkararak bozuldu. Bunun tek bir anlamı vardı. Bebek şok olmuş bir şekilde Poe'ya baktı.

“Muazzam.” diye çingırdı bebek. “Dünyalı! Sana istediğin kadar bira dediğin şeyden verebiliriz. Seni makinelerimize bağlamamıza izin ver, sendeki bu sıkıntıyla gezegenimizin uzun zaman enerji ihtiyacı olmayacaktır.”

“Söz mü?” dedi Poe, işaret parmağını bebeğe uzatarak.

“Söz.” dedi Kumuk.

“O zaman tamam. Biraları görelim.”

Bunun üzerine Kumuk, astlarından iki bebeğe işaret edip gelip Poe'nun koluna girmelerini söyledi. Bir başka üçüncüsüne de gelmesini ve Hasan'ı eski yerine ışınlamasını söyledi. Bebek gelerek kolayca Hasan'ı kucağına aldı ve ışınlanma kabinine geri götürdü ve evine gönderdi. Bütün bunlar olurken ve o günün akşam saatlerine kadar Hasan şok içinde kalmaya devam etti. Bu öyküdeki yeri de böylece bitiverdi.

Poe ise kollarına iki yanından giren bebeklerin eşliğinde dairesel bir şekle sahip teknolojik bir alete kolları ve bacakları açık vaziyette bağlandı.

“Şey, birayı bu işlemiden sonra alabilir miyim? Bir de ne zaman mola vereceğiz?”

Kumuk o sırada işlemi izlemek için odaya gelmişti. Poe'nun karşısına geçip çingırdı.

“Bir daha asla.”

“Tuhaf.” dedi Poe. “Bu benim bir şiirime benzedi. Peki, bir daha arkadaşımı görebilecek miyim?”

“Bir daha asla.” dedi yine bebek Kumuk ve çingırağını sallayıp adamlarına işleme başlamalarını emretti. Poe'dan bütün sıkıntısı alınırken kendisi de güverteye geri dönüp kaptan koltuğuna kuruldu ve dünden kalan bebek bisküvilerini nereye bıraktığını hatırlamaya çalıştı.

Göge Bakma Evi

Esmâ öğretmen en önden giderek gruba önderlik ediyordu. Kadın o kadar uzun boyluydu ki arkasından gelmekte olan dördüncü sınıfı yanlarında görünmez kalıyordu. Uzun boyunun yarısına yakını bacakları oluşturuyordu. Okulun öğretmen giyim kurallarının izin verdiği ölçüde kısa bir etek giydiğinden bacaklarının boyu ve kendi uzunluğu iyice ortaya çıkmıştı. Bazen arkadaşlarının ona *çene bacak* diye takıldığı da oluyordu. Üzerine giydiği beyaz gömleği ve siyah ceketle bu kıyafeti tamamlamıştı. Okulun bilgilendirme ve gökyüzünü izleme etkinliği için sınıfıyla birlikte buradaydılar. Okuldan çıkmadan önce araba önünde yoklama almıştı. Arabadayken de yoklama almıştı ve az önce de gökyüzüne bakacakları gözlemevinin olduğu tepenin eteğinde araba onları bıraktığında da son bir kez yoklama almıştı. Yine de tedirgindi, bu öğretmenlikte ilk senesiydi ve bu sınıf ilk sınıftıydı. İlk kez bir sınıfın sorumlu öğretmeniydi, bu da onu geriyordu. Gerginliğini biraz olsun yatıştırmak amacıyla tüm vücuduyla geriye döndü. O geriye döner dönmez arkasından gelmekte olan öğrencileri sanki aralarında anlaşmışlar gibi durup yüzüne baktılar.

Öğrenciler boy boydu, aklından bu düşünceyi geçiren Esmâ öğretmen gülümseyerek onlara baktı. Her birinin farklı hayalleri farklı aileleri ve farklı hayatları vardı ama bu kadar iğrenç bir zamanda, bu kadar iğrenç bir Dünya'ya gelmişlerdi. Kendi çocukluğunun geçtiği yıllarda daha az bilgiye vâkıf oldullarından daha kolay mutlu olabiliyorlardı ama şimdi Dünya'nın herhangi bir yerinde yaprak kırırdasa küçücük çocukların bile haberi oluyordu. Bunu söyleyebileceği hiç aklına gelmezdi ama cehalet bir zamanlar mutluluktı. Nedense hiçbir şey demeden önüne doğru

döndü ve yürümeye devam etti. Tepenin eteğinden başlayarak yılanvari hareketlerle kıvrılarak gözlemevinin olduğu zirveye doğru giden yol epey uzundu. Bu yüzden susarak sadece yürümek çocukların dikkatlerini kaybetmelerine ve ilgilerinin sönümlenmesine yol açabilirdi. Malum bu aralar çocuklar bir şeye ilgilerini çarçabuk kaybediyordu.

“Yıllar önce Akkuyu da peş peşe 4 patlama gerçekleşti. O zamanlar gökyüzü maviydi.” dedi Esmâ, arkasını dönmeden. Yüzlerini görmüyordu ama şaşırdıklarına emindi. Hem yürüyüp hem de konuşacaklardı. Şimdi arkasını dönüp onlarla yüz yüze konuşmak isterdi ama böyle yaparsa hareketleri kesilecekti. Kendilerine verilen vakit ise kısıtlıydı, en fazla iki saat kadar burada kalacakları söylenmişti. Esmâ da bu süreye dakikası dakikasına uymak istiyordu, belki süreyi aşarsa aileler ve müdür telaşlanabilirdi. Ya da yönetmelikte bir madde ihlal edilmiş olurdu ve ceza alabilirdi.

Öğrencilerin her biri öğretmenlerinin bu sözü karşısında şaşırdı ama içlerinden birisi vardı ki en çok o şaşırmıştı. Önünde yeni açılan bu bilgi karşısında şaşıran öğrenci Ercan’dı. Tabii ki yaşı itibarıyla o günleri görememişti ve bilmiyordu. Yine de onun yüzünde şaşıрма ifadesi diğerlerinden daha derindi. İşaret parmağını kaldırıp yürümeye devam etti. Fakat öğretmenin arkası dönük olduğundan bunu göremeyeceğini fark edince bağırdı.

“Öğretmenim!”

Henüz tanışma aşamasında olduğu sınıftan yükselen bu sesin kime ait olduğunu bilmeyen Esmâ durup, arkasına baktı. Parmağı ve sahibini hemen tespit ederek gülümsedi. Ercan’ı tanımıştı çünkü çocuk hiç durmadan soru soruyordu.

“Dinliyorum Ercan!”

Çocuk yavaşça parmağını bacaklarının hizasına indirdi. Okulun resmi üniforması olan gri bir kumaş pantolonla, mavi bir öğrenci önlüğü giymişti. Önlüğün yakaları da beyazdı ve boğazını iki yandan sarmıştı. Yakanın sol tarafına Atatürk silueti işlenmişken sağ tarafına da ayyıldızlı küçük bir Türk bayrağı kondurulmuştu.

“Yani eskiden gökyüzü mavi miydi?”

“Evet, evet öyleydi. Patlamalar gökyüzüne zehirli gazlar saldı ve bunların hepsi de rüzgâr yoluyla taşındı. O zaman işte Dünya milletleri tarafından yargılandık.”

“Yargılanmak nedir?”

“Sorgulandık, azarlandık ve ceza verildi, demek.”

Çocuğun başka sorusu kalmamıştı, Esmâ’da bundan emin olunca önüne dönerek “O zaman uygun adım marş!” diyerek ileriye gösterdi. Ancak birkaç adım attıktan sonra peşinden gelmediklerini görünce tekrar döndü. Öylece geride durmuş, birbirlerine bakıyorlardı.

“Ne oldu?”

“Ne demek istediğinizi anlayamadık?”

“Ne dediniz?”

Bu anlamda pek çok ses yükseliyordu öğrenci grubundan, Esmâ o an marş'ın ne olduğunu bilmediklerini anlayarak ellerini özür dilercesine havaya kaldırıp onlara sallayıp indirdi.

“Tamam, sadece benimle beraber yürüyün demek istedim. Lütfen!” Çocuklar hızlıca aradaki mesafeyi kapatınca tekrar önüne bakarak yürümeye başladılar. Yolun kalanında Esmâ tekrar bilgilendirme yapmadı. Sessizlik gruba hâkimdi ve çocuklar sandığı gibi dikkatlerini kaybetmemişlerdi. Aksine birbirlerine çevreyi göstererek fısıldaşıyorlardı. Oysa çevrede pek bir şey yoktu, sadece önlerinde uzanan yol vardı ve zirvede de gözlemevi. Onun üzerinde de metalden bir kubbe uzanıyor ve gözün görebileceği alanda gökyüzünü kapatıyordu. Toprağın üzerinde de görülebilecek pek bir şey yoktu, alan ıssızdı. Bomboştı. Nihayet yarım saatlik yürüyüşten sonra zirveye, gözlemevinin kapısının önüne geldiklerinde onları karşılayan siyah zemin üzerine beyaz harflerle kocaman yazılmış Göğâ Bakma Evi tabelası olmuştu. Biraz daha turistik olabilmesi amacıyla gözlemevine bu ad verilmişti. Kapı tamamen otomatikti ve kapının üstüne monte edilmiş bir kamera her şeyi kaydediyordu ama sol yanında bir kulûbe içinde görevli de vardı. Kapıdan sorumlu adamın camına yanaşan yavaşça ekledi.

“Biz Talatpaşa İlköğretim'den geliyoruz da... Okul gezisindeyiz, burada bir yerde izin kâğıdı olacaktı.”

Kadın bir yandan görevliyle konuşurken bir yandan da çantasını karıştırarak söz konusu kâğıdı bulmaya çalışıyordu. Çantada çok şey vardı ve aradığını bulamıyordu. Üstelik telaşlanmıştı ve bu aradığını bulmasını daha da zorlaştırıyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. O çantayla boğuşa-

dursun görevli önündeki ekrandan yaptığı işlemle kapıyı açtı. Kapı bir hapisane hücrelerine açılır gibi ürkütücü bir yavaşlıkla yukarıya doğru kayd.

“Geçebilirsiniz, geleceğiniz bana söylenmişti. Sorun yok!”

“Peki, teşekkürler!”

Rahat bir nefes alan Esmâ neredeyse çantanın içinde kaybolmak üzere olan elini oradan çıkarıp öğrencilerine peşinden gelmelerini işaret etti. Görevli, öğretmenlerinin peşi sıra tek sıra halinde giden öğrencilere ilgiyle bakıp sonuncusu da kapıdan geçince girişi indirdi ve kulübenin diğer tarafına dönüp iç kısmında yürüyen öğrencilerin arkasından seslendi.

“İyi eğlenceler çocuklar!”

Esmâ adımlarını yavaşlatıp geriye düşmüş ve öğrencilerinin yanına gelmişti. Şimdi yolda olduğu gibi arkasında değil, hemen sağ tarafında yürüyorlardı. İleride ki ikinci kapıya giderken yolda yarım bıraktığı bilgilendirmeye devam etmeye karar verdi. “Kazada havaya yayılan radyoaktif gaz atmosfere yayılıp difüzyonu değiştirdi. Bu da gökyüzünün kırmızı renkte gözükmeye yol açtı. O gün bugündür gökyüzü sizin gördüğünüz şekilde görünüyor. Muhtemelen de daha yıllarca böyle görünecek.”

İkinci kapıya geldiklerinde kapıda ki görevli başıyla selam verip onlara radyoaktif ışın gözlüklerini verdi. Esmâ’dan başlayarak her öğrencinin eline gözlükleri tutuşturdu. Esmâ kendisininkini takmadan önce her

öğrenciyi iki defa kontrol etti. Herkesin taktığından emin olunca görevliye dönüp artık içeri girebileceklerini söylediğinde görevli kendisinin de gözlüğünü takmasını söyledi. Öğrencilerin üstüne titrerken kendisininkini takmayı unutmuştu. Çocuklar aralarında bu duruma kıkır kıkır güldüler. O da gözlüğünü taktığında görevli yüksek sesle ziyaretçilerini bilgilendirdi.

İçeride en fazla 2 dakika durabileceklerini zaten sistemin otomatik olarak 2 dakika sonra açılır tavanı kapatacağını söyledi. Kısa bilgilendirme bittikten sonra bu kez giyinme aşamasına gelindi. Yüksek radyasyona maruz kalıp hastalanmamaları için koruyucu kıyafetler giymeleri gerekiyordu. Görevli, kabinine kendisine bildirilen kadar kişi için koruyucu kıyafetleri yığmıştı. Gözlüklerde olduğu gibi Esmâ tek tek bütün öğrencilerin koruyucu kıyafeti giyinmesini sağladı. Herkesi ikinci defa kontrol ederken Ercan sıranın gerisinden ona seslendi.

“Öğretmenim koruyucu kıyafeti giyinmeyi de unutmayın!”

Onunla birlikte bütün sınıf gülünce Esmâ da güldü, anlaşılan sınıfın keyfi yerindeydi. Kabine girerek kendisi de hızlıca koruyucu kıyafeti üzerine geçirip dışarı çıktı. Çantasını güvenliğin emanet dolabında bırakmak zorunda kaldı. Çocukların da üzerinde eşya olup olmadığı kontrol edildi. İlk başta Esmâ sadece sormakla yetinecekti ama çocuklara tam olarak güvenemediğinden ve içindeki kaygılı sesi susturamadığından kendisi de çocukları kontrol etti. Gerçekten de eşya yoktu, doğruyu söylemişlerdi. Kimse içeriye gizlice bir şeyler sokmaya çalışmıyordu.

Kabinlerle gözlem odasını çelikten kalın bir kapı ayırıyordu. Tıpkı ön-

ceki meslektaşı gibi ikinci güvenlik görevlisi de sol elinde saat biçiminde taktığı kontrolörün ekranına dokunarak kapının açılmasını sağladı. Öncekinde olduğu gibi kapı yukarı doğru kayarak açıldı ve önde Ema öğretmen olduğu halde tüm sınıf tek sıra halinde gözlem odasına girdi. İçeriye girdikten sonra kapı birkaç saniye daha açık kaldı, güvenlik herkesin girdiğinden iyice emin olunca arkalarından kapattı. Gözlem odasının tavanını kaplayan metal kubbe sımsıkı kapalıydı, kapı kapandıktan sonra çok geçmeden ağır ağır hareketler metal kubbe açılmaya başladı. Karşılıklı iki parçadan oluşan kubbe birbirinden oldukça yavaş ayrılıyordu. Kubbe gıcırdayarak başlarının üzerinde hareket etmeye başlayınca Ema ve öğrenciler başlarını kaldırıp yukarı baktılar. Çocuklar gökyüzünün öğretmenlerinin anlattığından daha etkileyici olduğu konusunda hemfikirdiler. Her yer kırmızıydı ve güneş sapsarı halile bu kızıllıkta kolayca ayırt ediliyordu. Ema çevik bir adımla öğrenci topluluğunun önüne geçerek ellerini iki yana açıp çocukların dikkatini çekti. Yeni bir bilgilendirme konuşmasının tam zamanıydı.

“Kazadan sonra dünya kamuoyunda Türkiye’nin itibarı düştü. Çünkü bunu Dünya’nın başına biz sarmıştık. Hani yolda bahsettiğim şu azarlanma olayı yaşandı. Türkiye en büyük mali yardımı yapıp önce gezegeni boydan boya bir tavanla kapattı. Güneşten sağlanan yararın devam etmesi için de bu tavanın üstüne radyasyona dayanıklı paneller konuldu. Böylece biz de burada bitkiler yetiştirip yaşamı devam ettirebiliyoruz.” Biraz bekledikten sonra ekledi. “Ama artık gökyüzünü göremiyoruz.”

Öğrencilerin çoğu onu dinlemeden gözlerini dikip gökyüzüne bakıyordu. Adeta büyülenmişlerdi, bu yüzden cümlesinin başında gülümserken sonunda yüzünün düştüğünü fark edemediler. Ema öğrencilerinin hay-

ret seslerini gülümseyerek dinledi, şaşkın şaşkın yukarı bakıyorlardı. Bu halleri eski zamanlarda yağmur yağdığında gökyüzüne kafalarını diken hindilere benziyordu. Benzerliği düşününce gülümsemesi daha da genişleyerek sırıtma halini aldı. Kalan zamanı o da gökyüzüne bakarak geçirdi, odada da tamamen sessizlik hakimdi. Sonra bir an, süre tamamlanınca metalik kubbe açıldığı gibi ağır hareketlerle kapanmaya başladı. Kubbe tamamen kapanana kadar beklediler, gökyüzünü son anına kadar görmek istiyorlardı. Kubbe kapanır kapanmaz, neredeyse aynı anda arkalarındaki kapı açıldı.

“Hadi gelin gidelim artık. Zaten gözlem odasının tavanı da kapandı.” dedi hiç hareket etmeyen öğrencilerine dönerek. Bu kez önden kendisi gidiyordu.

Gözlem odasından çıkıp koruyucu kıyafetleri tek tek çıkardılar. Bütün kıyafetler dezenfekte edileceğinden güvenlik görevlisi onlarla temas etmemeye dikkat ediyordu ve taşıyabilmek amacıyla robotik bir çöp arabası getirmişti. Araba tamamen otomatik hareket ediyor ve yine güvenlik görevlisinin bileğindeki saat tipindeki kontrolörce yönetiliyordu. Öğrenciler kabinlerde koruyucu kıyafeti çıkarıp tek tek atarken en son üstündekileri çıkarmak için bekleyen Esma öğrenci sırasının en arkasında duruyordu. Önündeki grupta sanki çışı gelmiş gibi sabırsızca sallanarak bekleyen Ercan merakla parmak kaldırdı. Öğretmen bu sırada gerisinde olduğundan onu görmüştü.

“Dinliyorum seni, Ercan.”

“Bir daha ne zaman geliriz?”

“Doktorlar çocukların 2 kere gökyüzüne bakmaya dayanabileceklerini

söyledi. Siz birinci hakkınızı şimdi kullandınız. Tek hakkınız kaldı. Onu da ya ailenizle birlikte doğum gününüzde kullanırsınız ya da yine böyle bir okul gezisi düzenlenirse onda. Hangisi olacağını bilemem, yetişkinliğe kadar bir daha gökyüzünü görmeyebilirsiniz de. Bu tamamen şans işi.” İçinden bir cümle daha söylemek geliyordu ama onu dışından söylemek yerine yalnız aklından geçirmekle yetindi. “21.yüzyılın sonunda göğe bakmak artık sadece böyle mümkün ve bunun tek suçlusu biziz.”

Esmâ bunları düşünürken sessizliğe gömüldü ve başka kimse tek kelime etmeden öğrenciler sıra beklemeye devam etti. Göğe Bakma Evinden çıkıp göğü metalik tavanla kaplı sokaklardan geçerek sağ salım bir şekilde okullarına dönmeyi bekliyorlardı. Esmâ da bunu bekliyordu, böylece üzerindeki kaygıdan kurtulabilirdi.

Güneş Aralığı Sokağı

Otomobilinin gazına yüklenebildiği kadar yüklendi. Belediyede yer alan küçük ofisinden az sayıdaki eşyasını alıp, gelişi güzel bagaja sıkıştırmıştı. İstifa mektubunu da müdürün ofisine bırakmıştı. Rahat bir nefes alabilmek amacıyla camı açtı. Hava her zamanki gibi serindi. Belediyeden böyle kaçır gibi istifası boşa değildi, belgelerde yaptığı sahtecilik ve küçük yolsuzlukların ortaya çıkmaması içindi. Arkasındaki pisliği elinden geldiğince temizlemişti ama her gün yolsuzluk yapmıyordu, işin uzmanı da değildi. Zaten ne derler bilirsiniz ne kadar uğraşırsanız uğraşın elbet bir açık verirsiniz.

“Benim yaptığımdan ne olacak! Armudun iyisini asıl başkan götürüyor.”

Bu işe bulaşırken de kendini böyle avutmuştu. Şimdi arkasına bile bakmadan da yediği nanelere böyle kılıf buluyordu. Yine de içine bir korku çöreklenmişti. İşler o noktaya gelecek olursa **Güneş Aralığı Sokağındaki** ayrıcalıklı konumundan da olabilirdi. Kendisine ne olacağı umurunda değildi ancak karısı güneş görmeyen taşra mahallelerinde yaşayamazdı. Güneş Aralığı Sokağında bile yarı hasta yarı sağlıklı ancak yaşayıp giderken güneş görmeyen yerlerde solup giderdi. Buna dayanabileceğini sanmıyordu. Zaten bütün bu herzeleri yeme sebebi de onun sağlığıydı. Yarardan çok zarar verirse mahvolurdu.

Güneş Aralığı Sokağında ev alabilecek duruma bu para aklamalar, ufak tırtıklamalar sayesinde gelmişti. Yaklaşık üç yıl önce olmuştu bu, hem bir belediye çalışanı olarak sicili temizdi hem de sokak için gerekli parayı nakit olarak ödeyecek madde güce sahipti. Belediyenin muhasebe

yardımcısıydı ama yaptıklarından belediyenin muhasebecisinin dâhi haberi yoktu. Güneş Aralığı Sokağı adına rağmen bir sokak değildi, bir semtti. On yıl kadar önce hava kirliliğinin zararlı etkilerinden korunmuş, Güneş ışığı alabilen İstanbul'un bir bölgesinde yıllar süren çalışmaların ardından kurulmuştu. Burası şehrin diğer bölgelerinde yer alan tüm dairelerden daha pahalı dairelere sahipti. Kiralamak burada yoktu, doğrudan doğruya daireyi satın almak zorundaydınız. O işte epey zordu. Üstelik Güneş Aralığı Sokağını inşa eden devlet burayı ayrıcalıklı bir konum hâline getirerek özelleştirmeden kamu kuruluşu olarak bırakmıştı. Sabıkası olan kimse buraya taşınamaz, burada yaşayan kimse de Güneş Aralığı Sokağının sakini olduğu müddetçe sicilini kirletmezdi. Yoksa semtten atılma hakkı devlette saklıydı. Elbette mahkemede yargılandıktan sonra.

Sokak ilk başta doğal olarak şehrin diğer yerlerinden biraz daha fazla gün ışığı almasına rağmen şu an olduğu yere temelleri atılırken kritik noktalarına hava temizleme sistemleri kurulmuştu. Böylece hava kirliliği temizlenerek daha fazla gün ışığının alınması sağlanıyordu. Tahmin edilebileceği üzere bu lükse erişemeyen milyonlar ve idealist çevreciler eylemlerde bulunup, devleti kapitalistleşmekle suçlamıştı. Devlet Başkanı ise vatandaşlarına dürüst davrandığını iddia ederek şöyle bir açıklamada bulunmuştu.

“Ülkenin tamamına hava temizleme sistemi kurmak ülkemizin altından kalkamayacağı bir maliyettir. Tabii eğer bize bu konuda destek olacak babayiğitler varsa...”

O babayiğitler de asla çıkmayınca protestolar da azalarak bitmişti. Aradan geçen on yılda pilot bölge olarak belirlenen üç şehirde daha Güneş

Aralığı Sokağında benzer semtler oluşturulmuş ancak bu kadarla sınırlı kalmış ve devamı gelmemiştir.

Bütün bunları düşünürken semte yaklaşmıştı. Semtin devasa kapılarına doğru yönelip otomobilin camında bulunan elektronik ileti kâğıdı okutunca o devasa kapılar iki yana doğru hemencecik açıldı. Kapıların tamamen kaydığından emin olduğunda tekrar gaza yüklendi ve semte girdi. Onların evi üçüncü ada da yer alıyordu yanı girişten itibaren çok az yol vardı. İki dakika içerisinde hemen kendi adalarının sokağına yönelerek evinin önüne geldi. Daha adanın başına geldiğinde tüm sokağı dolduran bir gürültü duyuyordu. Otomobiliyle son hızla yaklaştığında uzakta yanıp sönen kırmızı mavi ışıklar büyüyerek tüm ön camını kapladı. Evin önüne nihayet varabildiğinde kırmızı mavi ışıkların bir ambulans ile bir polis aracının sireni olduğunu gördü. Polis aracının kendisi için geldiğini ve kaçmakta geç kaldığını düşünerek kalbi göğsüne sığmaz oldu. Oysa planı daha ofisteyken yapmıştı; kendisi bütün eşyaları ve parasıyla kaçacaktı. Karısı burada, Güneş Aralığı Sokağında kalacak ve ayrıcalığından yararlanacaktı. Ona her ay düzenli olarak elden para verecek ve bu konforda yaşamasını sağlayacaktı ama anlaşılan bütün planları suya düşmüştü. Ama bu ambulans da neyin nesiydi ki? Niye gelmişti? Yoksa... yoksa...

“Hayır!” dedi kendi kendine, otomobilin içindeyken. Endişeden titreyen elleriyle kapıyı açtı ve etrafındakilere çok dikkat etmeden kalabalığı yararlanarak müstakil eve girmeye çalıştı. Evin içinden sokağına doğru bir sedye çıkarılıyordu ve sedyenin üstündeki kişinin üzeri bembeyaz bir örtüyle örtülmüştü. Öylece kalakaldı. Hiçbir şey yapmadı ama etrafındakiler bir şeyler yapmaya devam ettiler. Polisler onun kim olduğunu fark ettiklerinde derhal tutukladılar. Çıkarıldığı mahkemece tutuklandı, on beş sene kadar hüküm giydi.

Ancak bunların hiçbirinin bir önemi yoktu. Ne sicilinin kirlenmesi ne de yatacağı on beş yıllık mahkûmiyet ne de Güneş Aralığı Sokağından atılmış ve oraya bir daha giremeyecek olması, bunların hiçbirinin bir önemi yoktu. Polise ifade verirken sedyedekinin karısı olduğunu ve öldüğünü öğrenmişti. Günlerce yaklaşmasına rağmen cenazesine katılmasın bile izin verilmeden hapse tıkılmıştı. O yüzden artık hiçbir şeyin onca önemi yoktu.

Puansu

Kırmızı ışıklar gözlerini alıyordu. Buna rağmen sağ bileğini sakince kırmızı ışığın etki alanının içerisine koydu. Bir süre bekledi, genellikle işlem süreleri 20 saniye kadar olabiliyordu. Reddedildiği anlamına gelen ve içinin sahillerine bir hüznün dalgası çarptıran o bip sesini bilmem kaçınıcıya duyuyordu. Zaten çökük olan omuzları daha çok çöktü. Üç gündür tek damla su içmemişti, dudakları kurumuştı. Dudaklarını diliyle nemlendirmek için diliyle alt dudağını yalamaya çalıştı ama nafileydi, o da kurumuştı. Pütür pütür olmuş dudaklarını yeniden aralayarak otomatik sistemin arkasında oturmuş cep telefonundan Instagram’da gezen görevliye baktı. Kırklı yaşlarında, yarı kel bir erkekti. Ya da en azından kadın, görünüşünden böyle bir çıkarımda bulundu.

“Bakar mısınız? Su almak istiyorum.”

Adam kafasını telefondan bile kaldırmadan yanıtladı.

“Alın o halde.”

“Ama bu cihaz az önce beni reddetti. Sanırım vatandaşlık puanlarım yetersiz bakiye veriyor. Yardımcı olamaz mısınız? Üç gündür su içmiyorum ve evde bir çocuğum var.”

Kadının arkasından geriye doğru giderek uzamış kuyruktan bir uğultu duyulmaya başladı. Kadınlı-erkekli bir grup insan aynı anda öfkeyle homurdanıyordu. Söylenmelerin çoğu duyulmuyordu ama kadın aradan birkaç tanesini ayırt etmeyi başardı.

“Bize ne?”

“Puanlarını harcamasaydın.”

“Vatandaşlık görevlerini tam yerine getirmemişsin demek ki.”

“Daha işimiz gücümüz var, almayacaksan kenara çekil de işimizi görelim.”

“Laf, sanki bizim çoluğumuz çocuğumuz yok.”

Kadın bütün vücuduyla arkasını dönerek kalabalığa baktı. Hepsinin de susuzlukla olan mücadeleleri yüzlerinden okunuyordu. Sapsarıydılar ve halsizdiler. Bu yüzden de tahammülsüzdüler. En önemlisi hepsinin de dudakları çölde hiç yağmur gibi görmemiş topraklar gibi çatlaktı.

“Tamam, tamam çekiliyorum.” Dedi kadın ve kenara çekildi. Daha bir adım atmıştı ki arkasındaki çocuk hevesle öne atılıp, sağ bileğini uzattı. Bileğindeki denetim puluna benzeyen numaralar bütününü okuttu. Bu numaralar devletin güvecesinde hastaneler tarafından veriliyordu. E-Devlet bütününü tasfiye edileli yıllar olmuştu ve onun yerine bunlar konulmuştu. İçinde her türlü vatandaşlık bilgisi vardı ama sıradan vatandaşları en çok ilgilendiren; içinde vatandaşlık puanlarının yazılı olmasıydı. Vatandaşlık puanı bir insanın ülke kanunlarına uyarak, vergisini eksiksiz ödeyerek aldığı puanlardı. Kenara çekilen kadın ne yapacağını bilemezken, önündeki kız vakumla büzüştürülmüş bir naylon torba içindeki suyunu aletin alt kısmının kapakçığı açılınca aldı. Kadın o an hiç düşünmeden kızın elinden torbayı kaptığı gibi koşmaya başladı. Ne kızın ne de kendisinin susuzluktan hali yoktu ama yine de kız kovalıyor,

o da kaçıyordu. Ayaklarının birbirine dolanması ve yüzüstü yeri boylanması an meselesiydi. Devlet Su Dağıtım İşlerinin kapısından hızla çıkıp kendisini sokağa attı, sokakta herkes ona ve arkasından koşturmakla olan kız çocuğuna bakıyordu. Kimse oralı olmuyordu çünkü enerjileri yoktu. Susuzluktan iyice kurumuşlardı ve az bir suyla elde ettikleri kıstıtlı enerjilerini böyle fuzuli işlere harcayarak suya ihtiyaç duyacakları günü yaklaştırmak istemiyorlardı. Kadın, geniş caddenin ortasında koşarken caddenin sol kaldırımına yaklaşarak ara sokaklardan birine saptı ve kızıdan kurtulmaya çalıştı. Ufaklık kendisini orada da takip etti ama daha sokağın başındayken ter içinde yere düşüp kadının arkasından söylenmekle yetindi. Kadın bir yandan sevinçle koşarken öte yandan da kızın ona ne söylemiş olabileceğini düşündü. Muhtelen ana avrat düz gitmişti. Kendisinin başına gelse o da aynısını yapardı.

Dakikalar içerisinde evine vardığında terlememişti bile, muhtemelen bunun nedeni artık vücudundan atacak sıvısının olmayışındaydı. Dizlerinde derman kalmadığından evin dış kapısına dayanmış bekliyorken evde oturup televizyon izleyen kızının kapıyı açması için yumruğuyla kapıya vurdu. Televizyonda birisi hararetle bir şeyler anlatıyordu ama ne kadının umurundaydı ne de sesler anlamlı geliyordu. Kapıya dayanmış olmasa oracıkta yıkılıp kalabilirdi.

“Anneciğim!”

Kadın ona cevap vermeden zor bela ayakkabılarını çıkarıp kendini içeriye attı ve oturma odasına kadar kucağında suyla geldi. Kendini koltuğa bırakınca kızının kucağındaki suya bakışını görüp yavaşça uzattı.

“Buzdolabına koy! Ben biraz dinlenince bardağına koyarım içersin!”

Kızın yüzü sevinçle parlayarak tek hamlede annesinin kucağından torbayı kaptı ve mutfığa doğru koştu. Nefes nefese kalan zavallı kadın bu

hırsızlık işinin büyümemesi için içten içe dua etti, hırsızlıktan ceza ke-
secek olurlarsa 1 sene boyunca puan biriktiremezdi. O zaman eve su al-
mak için hiç şansı kalmazdı. Koltukta otururken karşısındaki televiz-
yondan gelen sesler birdenbire netlik kazanmaya başladı.

“Ceza yasalarında güncelleme! Artık su cezalarından muaf tutulabilecek
tek grup iktidar partisi milletvekilleri ve parti üyeleri olacak. Güncelle-
menin detaylarını ise Sayın Cumhurbaşkanı bu akşamki kabine toplan-
tısının ardından vatandaşlarımızla paylaşacak.”

Düşüştürücü

Sokak tamamen sessizdi. Ne bir insan vardı dışarıda ne de bir hayvanın havanın soğuşuna isyan eden sesi. Sadece çiseleyen yağmurun yere düşerken çıkardığı haykırışlardan başka ses işitilmiyordu. Toprağın üzerine bir harç gibi defalarca çekilmiş olan betona çarpıp altındaki sevgilisine bir türlü ulaşamayan yağmur inliyor gibiydi. İnsanlar evlerine çekilmişti, kimse sokakta durmak istemiyordu. Bu aralar suç oranları fırlamıştı ve insanlar her an göz önündeki değerli bir parçası için bir tekno-mafya tarafından kaçırılıp parçalarına ayrılmak üzere izbe bir depoya çekilebilirdi. O sırada yolda yalnızca tek bir kişi vardı; ekmeğinin derdinde olan bir sokak satıcısı. Eski moda bir tezgâh arabasının üzerine çeşitli usbleri yığmış, binbir güçlkle çekercesine arabaya abanarak önü sıra itiyordu. Yağmurun sesini bastırmak ve sattığı malın reklamını yapabilmek için günün yorgunluğunun üzerine üzerine çöktüğü sesini üstte çıkarmaya çalışıyordu.

“Satılık düşler! Satılık düşler! Güzel düşlerim var, istediğini seç-beğen-al! Satılık düşler!”

İki adım attıktan sonra çağrısını yineledi. Upuzun binalardan hiçbir ses çıkmayınca adımlarını hızlandırdı. Belli ki buralardan ona ekmeğe çıkmayacaktı. Kimse düş almaya yanaşmayacaktı. Hâlbuki düşleri gerçekten güzeldi. Onların her bir kodunu özene bezene kendi bilgisayarında yazmıştı. Şimdi kişiye özel düş kodu yazma hizmeti verebilmek amacıyla yanında telefonunu da getirmişti. Kişisel telefonu değildi bu, tamamen düş kodlarını yazabilmek amacıyla satın alıp yanında taşıdığı bir ekipmandı. İşler son birkaç yıldır tıklarında gidince kendisinde bu pahalı

aleti alacak gücü bulmuştu. İnsanlar deli gibi düş istiyordu, Rauf da onlara yetişmeye çalışıyordu. Fakir ve sefil görüntüsünün altında o aslında bir yarım milyonerdi. Ortasından geçtiği mahallede uzanan devasa yapılar gibi bir apartmanda oturuyordu. Yazılım bölümünden mezun olur olmaz hemencecik bir tezgâh arabası kapmış ve içi boş usbler alıp düş kodları yazmaya başlamıştı. Daha okuldayken planladığı ve hayata geçirmek için gün saydığı bir girişimdi bu. Şimdi ise gerçek olmuştu ve paraya para demiyordu. Bankadaki kişisel hesabı şiştikçe şişiyordu. Yakında kendi şirketini kuracak kadar parası da olacaktı, o zaman ofisinde oturup e-sipariş almaktan başka şey yapmayacaktı.

“Ama yağmur yağarsa başka...” diyordu böyle düşünürken. Yağmur yağarsa başka olacaktı, o zaman ofisinden çıkacak ve kollarını açıp yağmurun altında yürüyecekti. Yer yer sinüziti azıyordu ama sorun değildi. Şifaydı, vitamindi. Bir keresinde orta yaşlı, saçları ağarmış bir kadın doktorun televizyonda yağmurun içindeki vitaminlerden yararlanmayı insanların unuttuğunu söylediğini duymuştu. O gün unutulmuş bu şifayı denemeye karar vermişti. Gerçekten de iyi gelmişti ama o kadar soğuk almıştı ki sinüziti azmıştı. Ertesi gün sol taraftaki burun deliği tamamen kapalı ve burnundan başlayarak sol gözüne ve oradan da şakağına vuran derin bir ağrıyla geçirmişti. Ancak akşam olduğunda bu ağrı geçmişti de rahatlamıştı. Rauf alt dudağını geriye çekip, üst dudağının gerisinden dişlerini çıkarttı. Sağ ayağını öne koyup, diğer ayağını geride bırakarak arabaya yaslandı ve ileriye itti.

“Satılık düşler! Satılık düşlerim var, birbirinden güzel dü...”

“Bekleyin lütfen!”

Rauf başını kaldırıp sesin geldiği yöne baktı. Binalar diklemesine o kadar uzundu ki sesin nereden geldiğini tespit etmek zaten güçken bir de kaçınıcı kattan geldiğini anlamak da zordu. Kafasını kaldırıp şöyle bir baktı, yarım metre kadar ilerisindeki binadan bir kadın başı uzanmıştı. Herhalde elli kat falan vardı. O kadar ki Rauf sesin sahibini görebilmek için başını kaldırıp geriye doğru eğildiğinde neredeyse beli kırılacak gibi olmuştu. Adam gülümseyerek el frenini indirdi ve arabayı olduğu yere sabitledi. O sırada kadın da içeri girdi. Herhalde aşağıya inmeye geliyordu. Onu beklerken belki birkaç müşteri bulmak ümidiyle tekrar tekrar bağırdı ama nafile, kadından başka dışarı çıkan olmadı. Bunun üzerine tamamen ümidi kesince beklemeye devam etti. Elli kat aşağıya inmek ulaşım tüpleriyle bile uzun sürebiliyordu, kaldı ki bu ev epey eskiye benziyordu. Yani muhtemelen şu eski tip asansörlerden olmalıydı burada. O zaman elli kat inmek içinn zavallı kadının epey beklemesi gerekcekti ama hiç değilse onları pek kullanan olmazdı. Asansörler o kadar yavaş çalışan mekanizmalardı ki insanlar aynı sürede yürüyerek aşağıya inmeyi tercih ediyorlardı. Bir on dakika kadar bekledi, o sırada kadın kapıda göründü. Apartmanın otomatik kapısı iki yana kayarak açılırken o da şemsiyesini çıkarıp başının üstünde açtı. Anlaşılan yağmurun şifasına inanmayanlardandı ama bu Rauf'u hiç mi hiç ilgilendirmiyordu.

“Merhaba!” dedi kadına, daha o tezgâhın yanına yanaşmamıştı. Kadın gülümseyerek adımlarını ona doğru attı ve elini uzattı. Selamlaşmak için Rauf da elinden tutup sıktı.

“Merhaba, daha önce bir arkadaşım sizden alışveriş yapmıştı. Kişiyе özel düşler yapıyormuşsunuz.”

“Doğrudur hanımefendi, eğer isterseniz hazır paket düşlerimiz de var.”

Rauf elleriyle tezgâh arabasını gösterdi. “Terfi düşleri var, meşhur olma düşleri var ve genç kızların favorisi olarak da meşhur kişilerle yaşanan aşk düşleri var.”

“Yok hayır, ben kendime özel bir düş istiyorum. Bu mümkün mü?”

“Mümkün tabii. Ama kodları yazmak için bana birkaç dakika vermeniz lazım.”

“Olur ama o zaman eve geçelim, yağmur altında kod yazmanız daha zor olur. Organ taciri ya da katil değilsiniz, değil mi?”

Rauf gülümseyerek sessiz ve Hayır anlamında başını salladı. Sonra da içeri geçmek konusunda onu onaylayabilmek için başını sakince iki yana sallayarak onu evetledi. Aslında yağmur altında kod yazması zor olmazdı ama kadınla bunu tartışmak istemiyordu. Zaten kendisi şu an bu تنها sokakta bulduğu tek müşteriydi. En ufak bir memnuniyetsizlikte tek müşterisini kaybetmek istemiyordu.

“Arabayı nereye koyabilirim, üzerindikiler çok değerlidir. Başına bir iş gelmesin.”

“Apartmanın yan tarafında garaj kapısı var, kimliğimle orayı açtırırım size.”

Adam hiçbir şey demeden gülümseyerek arabayı itmeye koyuldu. Apartmanın yan sokağa bakan garaj kapısına doğru yürüdüler. Kadın önden yürüyerek ona yol gösteriyordu. Bir yandan da konuşuyordu, anlaşılan oldukça arkadaş canlısıydı.

“Aslında garaja kimlikli erişimi bana kullanım için verdiler ama benim arabam yok. O yüzden arada böyle ailemden birisi gelirse ya da arkadaşlar gelirse arabalarını park etmeleri için kullanıyorum. O da kırk yılda bir oluyor.”

Kadın garaj kapısının önüne gelince kapının sağ yanındaki panele başını uzatıp. Yeşilimsi gri bir ışık parlayarak kadının gözlerinin hizasında yukarı aşağı iki defa gidip geldi. Bir tür retina taramasıydı. Kısık ve ince bir ses çıkaran yapay zekâ kapıyı onlara açtı.

“Melis Vergun, hoş geldiniz!”

Kadın içeri girmesi için yolu açarken ona doğru döndü.

“Bu arada adımı da öğrenmiş oldunuz.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Melis Hanım.”

“Ben de.” diyerek kısaca karşılık verdi kadın ve garajın kapısı otomatik olarak arkalarından kapanırken onlar da ön tarafa doğru yürüdüler. İçeri girdiğinde Melis şemsiyesini belinin hizasına indirip yavaşça kapatırken Rauf da tahminlerinin doğru olduğunu gördü. Ev sahiden de asansörlü yapılardandı. Melis ona özellikle asansörü mü yoksa yürümeyi mi tercih edip etmediğini sordu ama Rauf kısa bir tereddütün ardından asansörü tercih etti. İki kişilik olan dar ve basık asansör yukarı hareket ederken önlerinde diklemesine uzanan ince ve buzlu camdan içeriye sarı bir ışık yayılıyordu. İkisinin de suratı sararmış gibiydi. Melis nihayet evinin olduğu kata geldiğini söylediğinde asansörden önde çıktı, o esnada Rauf ise asansörün minik, dikdörtgen ekranından kaçınıcı katta olduklarına

bakınca üzerinde 53 yazdığını gördü. Kat konusunda da yanılmamanın verdiği küçük hazzın keyfini sonuna kadar vararak gülümseyip içeriye doğru ilk adımını attı. İçerisi son dönemlerin modasına tezat bir şekilde sadeydi, bembeyaz duvarların üzerinde hiçbir şey yoktu. Üzerlerinde ortalanmış siyah çizgiyle duvarlar sonsuza kadar ileriye uzanıyormuş gibi görünüyordu. Soldan dördüncü dairenin önünde durup yine göz taramasıyla içeri girdiklerinden duvarın nereye kadar gittiğini Rauf görmedi ama muhtemelen Melis biliyordu.

“İşte! Bu arada ben basit bir düş istiyorum. Bir yazarım ben, öyle şaşaalı ve ünlü bir hayat istemiyorum ama hiç değilse geçimimi kalemimden sağlayabilmek istiyorum. Bunu yapabilir misiniz?”

“Tabii ki” dedi fısıltı gibi bir sesle Rauf. Tezgâh arabasının üstünden alarak kayıtsızca gömlek cebine attığı bir usb’yi oradan çıkararak boynuna sardığı atkısını çözdü. Atkı boynun içerisine gömülmüş olan bir usb girişini gizliyordu. İç kısmı oldukça pahalı olan metalin zarar görmemesi için kendince böyle bir yol bulmuştu. Kadın atkayı asabilmesi için askılığı işaret etti, Rauf neredeyse rastgele sayılabilecek bir ilgisizlikle askılığın herhangi bir koluna atkayı bırakıp gömlek cebinden çıkardığı usb’yi boynuna takarak eski yerine geri döndü. Kadına gülümseyerek baktı. “Şimdi bana sadece oturabileceğim bir yer gösterin lütfen, beş ila on dakika içerisinde düşününüzü hazır edeceğim.”

Kadın yine hiçbir şey söylemeden bir üçlü kanepeyi işaret etti. Melis’in ince parmaklarının gösterdiği yönü takip eden Rauf orada bej renkli üçlü kanepeyi görünce oraya doğru tek bir uzun adım atıp kendini kanepeye bıraktı. Bu hareketleri uzun bir sessizlik takip etti. İkisi de hiç konuşmadan karşılıklı birbirlerine bakarak beklemeye koyuldular. Üçlü bej kanepenin tam karşısındaki tekli bir koltuk vardı, parmakları ve

avucu açık bir el tasarımına sahipti. Melis de bu kırmızı koltuğa kendini bırakmıştı. Kadın sessizliğe iyiden iyiye alışmışken adam birden boynuna uzanıp usb'yi sökercesine oradan aldı. İkisinin arasındaki boşlukta kolunu uzatıp gülümsedi.

“Hazır!” diye ünlercesine bağırdı Rauf. Ayağa kalkıp kırmızı koltuğa doğru yaklaştı ve makineyi kadının boynunda yer alan usb girişine bağlamak üzere sağ elinin işaret ve başparmağı arasında tutarak havaya kaldırdı. Kadın onaylar bir bakış atarak saçlarını toplayıp geriye attı. Böylece boynundaki usb girişi büsbütün açığa çıkmıştı. Bembeyaz ve pürüzsüz bir boynun üzerinde metalik gri renkteki bir boşluk parlıyordu. Adam normalde saçları boynundan çekilmiş bir kadından fena hâlde tahrik olabilirdi ama hem kendine has bir iş ahlâkında sahipti hem de usb girişi olan boyunlar pek onun tercihi değildi. Bu yüzden kadına aldırış etmeden el çabukluğuyla cihazı boyndaki boşluğa yerleştirdi. İlk önce cihazın çıkıntısı girişin ağzına uymadı, zaten asla tek seferde denk geçirebildiği olmamıştı. Tek bir soluk alıp verdikten sonra aleti çekip ters çevirerek bir kez daha denedi, yine olmadı. Bir daha ters çevirdi ve eski konumuna geri getirdi. İçinden bu denemesinde başaracağını söyleyerek cihazın çıkıntısını ağza doğru itti, bu kez sorunsuzca alet yuvaya oturdu. Adam gülümsedi ve cihazın üzerinde iki defa yanıp sönen ışığa baktı. Işık bir an durdu ve sonra hızlanarak tekrar tekrar yanıp söndü. Kadın artık bir transa geçmişti, gözleri önünü görmez hâlde dimdik bir şekilde ileriye bakıyordu. Adam onun gerçekten de görüp görmediğini kontrol etmek için elini gözlerinin önünde aşağı yukarı salladı ama görmüyordu. Bu işlemin başladığı anlamına geliyor, adama sadece üçlü bej kanepeye geri dönmek ve oturup beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. İç sıkıntısını gidermek için dışından ısıklık çalmaya başladı. Bu türden işlemler epey yavaş olabiliyor, bazen işlem hızı beş dakikaya

kadar çıkabiliyordu ama onun kullandığı malzemeler birinci sınıf sayılırdı. İşlem süresinin iki dakikayı geçmeyeceğini düşünüyordu.

Kadın o sırada zevklerin doruğuna çıkmıştı. Kendisi bir yazar olarak görüyordu, elbetteki şu anda da öyleydi ama bu gördüğü bambaşkaydı. Borçları yoktu, kendisiyle boş uğraşlarla uğraştığı için kızan ve alay eden ailesi ya da arkadaşları yoktu. Kitap yazıyor ve kendisine gerektiği kadar para kazanıyordu; bu da kitap başına otuz bin liracoin demekti. Bu düşte tamamen mutluydu, istediğı her şeye kavuşmuştu. Kafasında şu an evlilikle ilgili hiçbir hayal olmadığından düşünde de bir kocası ya da çocukları yoktu. Ailesi şimdilik annesi, babası ve küçük erkek kardeşinden ibaretti. Melis düşünün tadını çıkarırken gözleri kapalı bir halde teklik koltukta mayıştı ve yayıldı. Zevkle inledi. Rauf ondan tarafa bakarak iç geçirdi, bu ilk kez olmuyordu. Bu tür istemszi tepkilere alışkındı, sadece mesleki bir merakla kadını izliyordu.

Adam sıkıntıyla ıslık çalmaya ve izlemeye devam ederken kadının gözleri açılarak odağını tekrar kazandı. Karşısında oturan adamı buldu. Adam ise o sırada kadının uyandığından bihaber olarak dudaklarını büzmüş, bacak bacak üstüne atmış bir hâlde ıslık çalmaya devam ediyordu. Kadının beyaz, kansız dudakları açıldı ve içerisini temiz havayla doldurduktan sonra o havayla birlikte anlamlı sesler üretmeye çalıştı. “Hey!” diye seslendi önce ve saniyesinde adam bacaklarını indirip ıslık çalmayı keserek doğrulup ona dikkat kesildi. Kadın bu sırada boğazını temizledi ve dilini dışarı çıkarıp hafifçe dudaklarını yaladı. Dudakları kupkuruydu, su bulmak zaten başlı başına bir sorundu.

“Hey... tamam... alabilirsin, hepsi... sanırım bu kadardı.”

Boğazını bir kere daha temizledi ama konuşmadı. Yalnızca ellerini iki

yanından sandalyenin kenarlarına koyup başını eğdi. Ara ara kollarının titrediğini gören satıcı sıırttı. Çünkü bu birinci sınıf malzemenin sıradan bünyelerde bıraktığı en önemli belirtilerdendi. Anlaşılan müşterisi istediğı irtifaya çıkmayı başarmıştı, bu da onun başarısı sayılırdı.

Ayağı kalkıp iki adımda aralarındaki mesafeyi kapatan adam elini uzatıp usb'yi çabucak kadının boynundan aldı. O kadar hızlı yapmıştı ki kadın doğru düzgün çıkaramayacağını ve girişe zarar vereceğini düşündü. Ancak adam bir profesyonelin hünerli ellerine sahipti ve o hünerli eller boynuna hiçbir zarar vermeden cihazı çekmeyi başarmıştı. Cihazı sağ elinin avcunda sıkı sıkıya tutan adam sol elini kadına doğru uzatarak avcunu açtı.

“Borcunuz bin lira coin efendim!” dedi.

“Ne gördüğümü sormayacak mısın? Genelde hayalcilerim meraklı olurlar.”

“Müşterilerimin özel hayatlarıyla ilgilenmiyorum. Sadece geçimime bakarım.” Aynı anda avucunu bir açıp bir kapayarak ücretini kibarca rica etti. Kadın hiçbir şey demeden kendi avucunu açarak adamın avcuna bıraktı. Bu temasla birlikte biyolojik ödeme işlemi yapılmış oldu. Adam kavga istemeyen biri edasıyla avucunu kapayıp ellerini havaya kaldırarak geri geri gitti. Belli bir yerden sonra da arkasını dönüp eşyalarını toplamaya başladı ve tek kelime etmeden daireyi terk etti. Kadın sadece mayışmış bir halde arkasından bakakaldı.

“Çocukken her pazar izlediği kovboy filmlerine burada daha çok özenerek kendini kısmen onlara benzetmişti. Pantolonu tam olarak benzemese de kızıl, Mars’ın toprağıyla uyumluydu. Onu bu yüzden seçmişti. Kovboy ceketı gibi kıyafetleri bulamadığından deri bir ceket ve kırmızı bir tişörtle geçiştirmişti. Ona göre kırmızı ve siyahın uyumu büyüleyiciydi. Bu büyüünün farkına Edgar Allan Poe’nun portrelerine bakarken ve kitabını okurken varmıştı. Şimdi kendisi de o büyüünün bir parçası olmuştu. Buradaki sınır karakolunun kovboyuydu, karakolda tek görevlinin o olduğu düşünülürse doğru sayılabilirdi. “

Spekülatif kurgu edebiyatımızın genç ve yetenekli isimlerinden Emrecan Doğan’ın yer yer mizah, yer yer gerilim dolu bilim kurgu öyküleri okurla buluşuyor. Geleceğin dünyasına şimdiden bir bakışla, aslında çok da uzak olmadığımızı görecek, yazarın zihninde döndürdüklerine çok şaşıracaksınız.

